

- ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΣΤΟ Ν. ΛΙΒΑΝΟ
- ΤΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΣΤΟ ΠΑΚΙΣΤΑΝ
- ΟΙ ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΟΚΥΠΡΙΩΝ
- ΚΩΔΙΚΑΣ ΒΙΟΜ ΣΧΕΣΕΩΝ.
- Η ΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΕΤΖΙΕΒΙΤ

Στες εκδηλώσεις για το πραξικόπημα - εισβολή ο λαός θα απαιτήσει μαχητικό: ΟΧΙ ΣΤΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΥΠΟΧΩΡΗΣΗΣ

Ο τρίτος χρόνος από τη μέρα του πραξικοπήματος και της εισβολής έχει ήδη διανυθεί. Η επέτειος της φασιστικής επίθεσης και δικτατορίας στην Κύπρο καθώς και η απροκάλυπτη επίθεση του ιμπεριαλισμού με την τουρκική εισβολή δεν μπορεί ν' άφεθεί να περάσει απαρατήρητη. Ο Κυπριακός λαός πλήρωσε με αίμα και τις δυο επιδρομές, τις συνέπειες των οποίων εξακολουθεί ακόμα ν' υφίσταται.

Όσοις η σημασία τούτων των ημερών τείνει ν' μειώνεται από τον καθαρά επετειακό χαρακτήρα που τους προσδίδεται και τη μέχρι σήμερα πορεία του Κυπριακού προλήματος.

Για το δεύτερο δεν θα αναφερτούμε σε βάθος. Άρκει νά

πούμε πως οι πραξικοπηματίες κυκλοφορούν ακόμη ελεύθερα και οργανώνονται σε νέα σχήματα — πολιτικά και στρατιωτικά — ενώ σαν γενικότερο φαινόμενο παρατηρείται η παγίωση της πολιτικής της υποχώρησης που η άρχουσα τάξη από την πρώτη κιό-

λας μέρα της εισβολής προσπάθησε ν' προωθήσει. Τό εσωτερικό μέτωπο εξακολουθεί ν' είναι μια έννοια φανταστική ενώ το Κυπριακό περιορίζεται, γενικά, στα παρασκήνια της μυστικής διπλωματίας.

Έτσι ο επετειακός χαρακτήρας που γενικά δίνεται από την άρχουσα τάξη στις ημερομηνίες τούτες κάθε χρόνο, καθώς και η συγκεκριμένη τους έκφραση με τις εκδηλώσεις που διοργανώνει η λεγόμενη Συντονιστική Επιτροπή Κομμάτων και Οργανώσεων (στην οποία συμμετέχει και ο Δ. Συναγερμός), έμπίπτει άκριτως μέσα στα πλαίσια των

πιο πάνω φαινομένων στα οποία αναφερθήκαμε. Με τα προγράμματα των εκδηλώσεων τούτων, με τη μειωμένη τους μαχητικότητα, με τις άσφαείς κα νερόθραστες διμιλίες που εκφωνούνται, υλοποιείται οδισιαστικά η πρόθεση της ολιγαρχίας ν' κρατεί συνεχώς το λαό άμέτοχο στις εξελίξεις και ν' παγιώνεται τόν αίσθημα της ήττοπάθειας, της σύγχυσης και κατ' επέχταση η άδράνεια.

Παρ' όλα αυτά, οι εκδηλώσεις τούτες και η άψυχία που συνήθως τις χαρακτηρίζει αποτέλεσμα συνειδητών προσπάθειων για μερικούς και ά-

συνειδητών για άλλους, δεν αναιρούν τη σημασία των ημερών. Τρία χρόνια, πριν, ο λαός μας, με πρωτοπορία την ΕΔΕΝ και ΕΔΕΚ, αντιστάθηκε ένοπλα στο πραξικόπημα. Και πληρώθηκε βαρύ τίμημα σε αίμα. Με την εισβολή τα παιδιά του λαού χύσαν ξανά το αίμα τους για ν' αντιμετωπίσουν την τουρκική εισβολή.

Σήμερα η λαϊκή πρόθεση για αντίσταση ενάντια στον ιμπεριαλισμό δεν υλοποιείται. Γίνονται αντίθετα προσπάθειες ν' μειωθεί και ν' κρατηθεί σε τέτοια επίπεδα ώστε εύκολα ν' μπορέσει ν' περάσει η πολιτική της υποχώρησης. Η μισή Κύπρος γίνεται άπλουστα ένα μέρος όπου μερικοί κεφαλαιοκράτες μπορούν άνετα ν' εξαγάγουν κέρδη από την εργασία των εργαζομένων, που καλούνται κάθε τόσο ν' κάνουν θυσίες για ένα άγώνα που δεν γίνεται, γιατί η άρχουσα τάξη δεν θέλει ν' τον διεξάγει.

Οι εκδηλώσεις που γίνονται τούτες τις μέρες μέσα στα πλαίσια του άστικού «καθεσπετισμού», που σημαίνει δηλαδή την αντιμετώπιση του λαού, σαν παθητικού δέχτη, εξυπηρετούν ούσιαστικά την πολιτική της άρχουσας τάξης που συνοψίζεται βασικά σε δύο σκέλη: διανομητική ειρήνη στο οικονομικό επίπεδο (για πραγματοποιήση εύκολων κερδών) και υποχώρηση στο πολιτικό επίπεδο (για ν' αμείβουν τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα που είναι σε μεγάλο βαθμό παράλληλα με τα συμφέροντα της οικονομικής ολιγαρχίας).

Άς μη άφεθούν λοιπόν οι εκδηλώσεις ν' αποτελέσουν φορέα της πολιτικής της άδράνειας, του άποκλεισμού της λαϊκής συμμετοχής, της υποχώρησης. Οι προοδευτικές δυνάμεις και ο λαός θα πρέπει ν' συμμετάσχουν στις εκδηλώσεις μαχητικά για ν' τις μετατρέψουν σε αγωνιστικές εκδηλώσεις ενάντια στην πολιτική της υποχώρησης, που σήμερα εκφράζεται με την άποδοχή της διζωνικής, άπαντώντας:

- α) τεματισμό της μυστικής διπλωματίας.
- β) λαϊκή πολιτοφυλακή με δημοκρατικό έλεγχο.
- γ) σθεναρή αντίθεση στα ιμπεριαλιστικά σχέδια.
- δ) τεματισμό των μισθών πείνας.

—ΤΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΥΣΤΕΡΑ—

Κλείνουν 3 χρόνια από το πραξικόπημα και την εισβολή. Τα γεγονότα αυτά όσο κι αν προέρχονται από τις αιτίες και τις προηγούμενες καταστάσεις (Ζυρίχη, πράσινη γραμμή, χούντα ή άστική τάξη στην ήγεςία του εθνικοαπελευθερωτικού άγώνα στην Κύπρο, Άμερικάνικη εξαόρηση των άστικών κυβερνήσεων της Ελλάδας, το ΑΚΕΛ και σημαντική μερίδα της εργατικής τάξης σε ούδετεροποίηση κλπ.), όροθετούν και καθορίζουν το Κυπριακό σε νέες βάσεις.

Άποτελούν και φέρνουν ΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ που είναι τόσο σημαντικά στην πρόσφατη Κυπριακή ιστορία μέχρι στο σημείο που το πραξικόπημα και η εισβολή ν' αποτελούν το τέλος μιας εποχής και την άρχη μιας άλλης. Στην Κύπρο λειτουργούν οι όροι «πριν από τα γεγονότα» και «μετά τα γεγονότα» «προπολεμικά» και «μεταπολεμικά».

Τό πραξικόπημα και η εισβολή ήταν τό βίαιο ξεκαθάρισμα λογαριασμών των διαφόρων αντιθέσεων που είχαν συσσωρευτεί ως προς τό Κυπριακό, ή παγιοποίηση και νεκρατοποίηση εκείνου του μετώπου συμφερόντων τόσο σε διεθνή επίπεδο όσο και στο έσωτερικό, που στο διάστημα πριν από την εισβολή είχε καταφέρει ν' κερδίσει σιγά — σιγά τό περισσότερο χώρο στο χώρο της Κύπρου. Τό πραξικόπημα — εισβολή επιβεβαιώνει όσα είχε κερδίσει, εξασφαλίζει κι' άλλα και δίνει προ-

χώρημα στο μέλλον.

Έτσι τό πραξικόπημα — εισβολή αποτελεί μία από τις μεγαλύτερες ήττες του λαϊκού κινήματος στη νεώτερη ιστορία της Κύπρου. Οι έχθροι του λαού, ο ιμπεριαλισμός και ο καπιταλισμός έδραιώνουν τις θέσεις τους. Τή χρονιά του 74 ο ιμπεριαλισμός είχε κερδίσει όσα είχε προγραμματίσει μέχρι εκείνη τη χρονιά ν' καταφέρει.

Όλ' αυτά επέβαλλαν ένα νέα προσανατολισμό του λαϊκού κινήματος, μία αναθεώρηση της τακτικής του, και της μεθοδολογίας άγώνα.

Κι' ενώ τό σύνθημα για επιστροφή στη συνταγματική νομιμότητα έπρεπε ν' συνιφαστεί με την δημιουργία των προϋποθέσεων που θ' άνάγκαζαν τον Πρόεδρο Μακάριο ν' πολιτευτεί πραγματικά, στην πραγματικότητα κατάντησε ν' σημαίνει την επιστροφή στην 14η Ιουλίου.

Ο λαός κάτω από το πλέγμα αυτών των καταστάσεων χαιρετίζει σαν μεγάλο όμμα την επαναποθέτηση κυβερνητικών άξιωματούχων στις θέσεις που είχαν πριν από τό πραξικόπημα.

Παρά τις τρομαχτικές αλλαγές που επέφερε ή εισβολή πιστευόταν ότι τό πιο προοδευτικό αίτημα την εποχή της Κληριδικής μεταπραξικοπηματικής «κυβέρνησης» ήταν ή επιστροφή στις 14 του Ιουλίου 1974 παραγράφοντας την ιστορική πραγματικότητα που δημιουργήθηκε από τις 15 και μετά.

Άς δούμε όμως τό αίτη-

ματα που ύπήρχαν στο μυαλό του λαού και των προοδευτικών κομμάτων την έπιτυχία των οποίων έμπιστευόταν όχι στον άγώνα τους αλλά στην καλή θέληση των άλλων.

Κυβέρνηση εθνικής ενότητας: Δέν έγινε.

Δημιουργία πολιτοφυλακής: Δέν έγινε. Άντί της πολιτοφυλακής που εισάγει τό λαϊκό παράγοντα στην ύπεράσπιση του τόπου του, δημιουργήθηκε έθνοφυλακή θεμένη με την έθνοφρουρά ΧΩΡΙΣ ΚΑΝΕΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑ λαϊκής αυτενέργειας και έκφρασης στο θέμα της άμυνας.

Δημιουργία άγωνιστικού πνεύματος: Δέν ύπήρξε πουθενά τόσος θερμαισμός για άγωνιστική διάθεση του λαού μας κλπ., την στιγμή που δέν φτιαχνόντουσαν οι συνθήκες ή άγωνιστική διάθεση δέν θ' ατοπιλιζόταν. Τό Ρ.Ι.Κ. εξακολουθεί ν' προβάλλει τό έδια ήλίθια πρότυπο του καταναλωτικού ευχαριστήμενου και άνυποφύαστου ανθρώπου.

Βλέπουμε ν' γίνεται αντίγραφή των χρόνων μετά τό 1963 όπου με τό μετακίνημα των γεγονότων «Δεκέμβρης 1965 — Βομβαρδισμοί της Τυλληρίας» ή λαϊκή αντιιμπεριαλιστική θέληση καναλιζάρεται από πολλούς παράγοντες στην κατάλυση, την δούλεψη, και τη θαρπιστημάρια. Ταυτόχρονα προβάλλεται ή παθητικότητα, ή περιφρόνηση του λα-κού άγώνα, ή μη έμπιστοσύνη στις δυνάμεις μας και στις δυνάμεις παγκόσμιου αντιιμπεριαλιστικού κι-

νήματος. Τό Κυπριακό θ' αλύσει ή επιστροφή του Μακάριου, μετά τό «Ηνωμένο Έθνος, ή ΕΟΚ, τό ΝΑΤΟ, ή Σ. Ένωση, ο Κάρτερ και τελευταία ο Έτζιέβιτ (ως μετροπαθής του τουρκικού παράγοντα). Κανένας δέν μίλησε ότι τό Κυπριακό θ' αλυθεί από τό δικό μας άγώνα και ότι οι πιο πάνω παράγοντες τό πολύ ν' παίξουν ένα ρόλο ενισχυτικό ή άντιδραστικό.

Νέες οικονομικές δομές που θ' ατήριζαν τον άγώνα μας. Τίποτα δέν έγινε. Οι πολυεθνικές εισβάλλουν στη Κύπρο, ή Κυπριακή σημαία γίνεται σημαία εύκαιρίας, οικοδομείται μία παρασιτική οικονομία στηριγμένη στο τουρισμό, στις έκμισθώσεις, στο μεταπρατισμό. Η οικονομική έκμετάλλευση του λαού συνεχίζεται στυγνότερη. Βασικά δικαιώματα του εργαζόμενου λαού άφαιρούνται. Οι εργάτες μας στέλνονται στα σκλαδοπάζαρα της Άσίας, Άφρικής και Ευρώπης, ή μετανάστευση υποδοχέται.

ΚΑΘΑΡΣΗ: Όλες οι οργανώσεις τό κόμματα, ή κυβέρνηση φώναζαν για τη καθαύση. Όλοι συμφώνησαν αλλά τίποτα δέν έγινε, άν και πέρασαν 3 χρόνια από τό προδοτικό πραξικόπημα. Πολλοί προσπάθησαν με διάφορες δικαιολογίες ν' εξηγήσουν γιατί δέν έγινε καθαύση φέρνοντας σαν έπιχείρημα διάφορα κωλύματα και δυσκολίες νομοτεχνικής φύσης. Η δική μας εξήγηση όμως είναι ή εξής:

ΟΙ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΣΤΟ ΝΟΤΙΟ ΛΙΒΑΝΟ

Μονο με την αφαίρεση των σωβινιστικών συναισθημάτων για ένα αγώνα εναντίον στον ιμπεριαλισμό είναι δυνατό να σταματήσει η αιματοχυσία όχι μόνο στο Λίβανο μα σ' ολόκληρη τη περιοχή

Περισσότερο από ένα χρόνο μετά την ήττα της Παλαιστινιακής και της Λιβανικής επανάστασης στον εμφύλιο πόλεμο που κράτησε πάνω από ένα χρόνο συνεχίζονται χωρίς όκμο μεγάλη επιτυχία οι προσπάθειες για την τελειωτική συντριβή τους. Με την άπο κάλυψη πιά συνεργασία του Ισραήλ εντείνονται κάθε τόσο οι προσπάθειες των δεξιών στον νότιο Λίβανο για την κατάληψη των περιοχών που ελέγχονται από τις Παλαιστινιακές και τις άριστερες δυνάμεις.

Κύριος στόχος του Ισραήλ σ' αυτή την προσπάθεια είναι να δημιουργήσει τέτοιες συνθήκες που να σπρώχνουν τους κατοίκους της περιοχής στη φυγή αφήνοντας πίσω τους ένα κενό που εύκολα θα μπορούσε ο Ισραήλ να καταλάβει σε μία πιθανή γενικότερη σύρραξη. Από την άλλη οι φαλαγγίτες προωθούν τα δικιά τους σχέδια για διχοτόμηση του Λιβάνου εκμεταλλευόμενοι την αδυναμία της Αραβικής Ειρηνευτικής Δύναμης (που αποτελείται βασικά από Συριακά στρατεύματα) να ελέγξει το Νότιο Λίβανο.

Πώς όμως μπόρεσαν οι δεξιές δυνάμεις να διατηρήσουν την αυτονομία τους και να έχουν ακόμα την δυνατό-

τητα δυναμικής δράσης; Βέβαια η Συριακή εισβολή τις έσωσε από την ολοκληρωτική συντριβή. Θάταν όμως άφελές να συμπεράνουμε απ' αυτό πως η Συρία βρίσκεται σε ιδεολογική ταύτιση με τους Φαλαγγίτες. Αντίθετα η παρουσία των Συριακών στρατευμάτων και επομένως ο Συριακός έλεγχος πάνω στο Λίβανο δεν αποτελούν ευχάριστο γεγονός για τους Φαλαγγίτες. Οι κατά καιρούς συγκρούσεις μεταξύ τους δεν είναι μεμονωμένα επεισόδια αλλά αντανακλούν πραγματικές αντιθέσεις που συνεχώς θ' αποκτούν και μεγαλύτερη σημασία.

Για την ώρα όμως οι Φαλαγγίτες δεν αποτελούν τον μεγαλύτερο κίνδυνο για το

Συριακό καθεστώς. Αντίθετα η ύπαρξη ενός δυνατού Παλαιστινιακού κινήματος που συνεργάζεται με τους άριστερους του Λιβάνου εκθέτει συνεχώς στα μάτια των Αραβικών μαζών την υποχωρητική στάση του απέναντι στο Ισραήλ και τις ΗΠΑ. Τα χτυπήματα του περασμένου χρόνου δεν αφαίρεσαν την πνοή από τις επαναστατικές δυνάμεις. Όσοι αυτές οι δυνάμεις δεν αποπλίζονται ή άρχουσα τάξη του Λιβάνου και οι Σύροι προστάτες τους δεν μπορούν να αισθάνονται ασφαλείς. Γι αυτό και δεν ενοχλούνται με τη δράση των Φαλαγγιτών ενάντια στους Παλαιστινίους και τους Άριστερους του Λιβάνου.

Το πρόβλημα αρχίζει να γίνεται πιο πολύπλοκο με την άπο κάλυψη ανάμιξη του Ισραήλ. Οι Αραβικές κυβερνήσεις δεν μπορούν να μείνουν απαθείς μπροστά στην Ισραηλιτική επέκτατική πολιτική. Είναι αναγκασμένες τουλάχιστον να δείξουν πως κάτι προσπαθούν να κάμουν για την προστασία των Παλαιστινίων. Για να μπόρουν όμως να ξεκαθαρίσουν τους

λογαριασμούς τους με τους Φαλαγγίτες πρέπει πρώτα να αδυνατίσουν τους Παλαιστίνιους και τους άριστερους αποπλίζοντάς τους. Άλλοιως υπάρχει ο κίνδυνος μιας νέας άποσδόκητης κίνησης των μαζών που είναι άποφύλο να θάνα εύκολο να ελεγχτεί.

Όμως ο Λίβανος δεν βρίσκεται στο κενό. Οι εξελίξεις της γύρω περιοχής τον επηρεάζουν άμεσα. Η σταθερότητα των Αραβικών καθεστώτων μειώνεται καθημερινά μέσα από τις αντιφάσεις και τα ζήγχι-ζήγχι της πολιτικής τους. Η εκλογική του Μπεγκλίν στο Ισραήλ ανοίγει μια περίοδο δξυνσης των ταξικών αντιθέσεων μέσα στη χώρα.

Όχι μόνο στο Λίβανο αλλά και σ' ολόκληρη την Μέση Ανατολή, ο ιμπεριαλισμός εξαπλώνει και τις τελευταίες του δυνατότητες. Η Λιβανική εμπειρία είναι μια πολύ σημαντική σχολή για τις επαναστατικές δυνάμεις της περιοχής. Στο τέλος η επανάσταση στο Λίβανο θα εξαπληθεί σε μεγάλο βαθμό από αυτές τις δυνάμεις. Η αυξανόμενη συνειδητοποίηση των Αραβικών μαζών ότι θα πρέ-

πει να απαλλαγούν από τις αντιδραστικές δυνάμεις που κυβερνούν τις χώρες τους για να μπόρουν να απαλλαγούν από την ιμπεριαλιστική εκμετάλλευση είναι πιά παναράθικό φαινόμενο. Η Παλαιστινιακή επανάσταση έχει παίξει ρόλο ισχυρού καταλύτη προς αυτή την κατεύθυνση. Από την άλλη η άνοδος του Μπεγκλίν στο Ισραήλ και η αναπόφευκτη αδυναμία του να φέρει σε πέρας τις σωβινιστικές υποσχέσεις του θα οδηγήσουν σε κάποιο ζήτημα των Εβραϊκών μαζών από το μεθύσι της Σιωνιστικής ύπηρεσίας που κράτησε από την εποχή της κατάληψης της Παλαιστίνης.

Οι προϋποθέσεις για την εξέγερση κοινής ταξικής γλώσσας μεταξύ των Αραβικών και Εβραϊκών μαζών αρχίζουν να δημιουργούνται. Αυτό που χρειάζεται είναι η οργάνωση που θα την προωθήσει. Μόνο με την αφαίρεση των σωβινιστικών συναισθημάτων για ένα αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό είναι δυνατόν να σταματήσει η αιματοχυσία όχι μόνο στο Λίβανο μα σ' ολόκληρη την περιοχή.

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

**ΚΑΡΤΕΡ, ΚΑΡΤΕΡ
ΑΓΚΑΛΙΑΣΕ ΚΑΙ ΜΑΣ**

Γονατίζω με δέος μπροστά σου Πρόεδρε Κάρτερ και σου φιλώ με ευλάβεια το άγιο χέρι σου, γιατί εσύ μόνος όρθωσες στο στήθος ενάντια στην καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, μόνος άρπαξες με το στιβαρό χέρι σου το μαστίγιο και αλύπητα χάραξες τα πρόσωπα όλων των όπου γης καταπιεστών, μόνος στιγμάτισες ανεύνηλα τα ολοκληρωτικά καθεστώτα, μόνος υπερασπίζεις την Δημοκρατία, την Ελευθερία και την δικαιοσύνη στην μεγάλη σου χώρα.

Ομολογώ κύριε Πρόεδρε, με συντριμένη καρδιά, πως μέχρι σήμερα η Κομμουνιστική προπαγάνδα με επηρέασε σε αφάνταστο βαθμό. Φανταστήτε ότι έφτασε στο σημείο να πιστεύω πως στις ΗΠΑ υπάρχει ρατσισμός και Κλουξ - Κλουξ - Κλάν, ότι οι νέγροι είναι κλεισμένοι σε γκέττο, ότι οι ινδιάνοι (όσοι έχουν απομείνει) είναι αναγκασμένοι να ζουν σε μεγάλα στρατόπεδα συγκέντρωσης, ότι οι Κομμουνιστές διώκονται και οι ηγέτες τους δολοφονούνται, ότι υπάρχει — ή κατάφωρη εκμετάλλευση του ανθρώπου από άνθρωπο και πως μάλιστα οι βιομήχανοι με την βοήθεια του αστικού κράτους οικειοποιούνται ένα μέρος από την δουλειά των εργατών. Πίστευα ακόμα κύριε Πρόεδρε ότι στις ΗΠΑ η πορνεία, τα ναρκωτικά και η βία είναι φαινόμενο συνηθισμένο και θεωρούσα πως η χώρα σας ήταν ιμπεριαλιστική που επεμβαίνει άπο κάλυψη στην Κορέα, στο Βιετνάμ και αλλού για να σπείρει τον θάνατο με βόμβες ναπάλμ.

Παρακαλώ να με συγχωρέσετε γιατί σχημάτισα την κακή εντύπωση ότι εδώ στην Κύπρο η ΕΟΚΑ Β, τα οικονομικά προγεφυρώματα και η Τούρκικη κυβέρνηση έδρασαν σάν πληρεξούσιοι για να προστατεύσουν τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα της χώρας σας στην περιοχή, και ότι εκατομμύρια άνθρωποι στην Λατινική Αμερική, στην Αφρική, στην Μέση Ανατολή, στην Ασία, ζούν στην σκλαβιά και την εξαθλίωση και πεθαίνουν από πείνα για να γεμίζουν τα χρηματοκιβώτια των πολυεθνικών εταιρειών στις ΗΠΑ.

Τώρα όμως ξέρω πως υπάρχουν Πρόεδρε Κάρτερ, και είμαι σίγουρος ότι τα χέρια σου απλώνονται για να αγκαλιάσουν όλους όσους δεν αγκάλιασαν οι προηγούμενοί σου.

Έχεις μακριά χέρια Πρόεδρε Κάρτερ, πρόσεξε πολύ, να μην τα δαγκώσουν οι πεινασμένοι.

ΚΕΡΔΙΣΤΕ ΛΕΦΤΑ ΤΟΥ ΒΑΡΟΥΣ ΣΑΣ

Ποιός είπε πως η ΚΑΡΛΣΠΕΡΚ είναι θυγατρική μονάδα ξένης πολυεθνικής εταιρείας; Και πως μαζί με άλλες του συναφούς της καταληστεύει τους κόπους των Κυπρίων εργαζομένων, για να πληθύνουν τα κέρδη των μεσαζόντων στο εσωτερικό και των μητρικών εταιρειών στο εξωτερικό;

Ποιός Κομμουνιστής, άθεος, αντίχρηστος, ανθέλληνας διαδίδει τέτοια αναίσχυντα αισχρά ψεύδη, χωρίς να κοκκινίζει από ντροπή;

Η ΚΑΡΛΣΠΕΡΚ αν θέλετε να μάθετε διαθέτει ανεπτυγμένο εθνικό αίσθημα, γι αυτό και εργοδοτεί πολλούς Κύπριους για να μην υπάρχει ανεργία και εξαθλί-

ωση, γι αυτό και οργανώνει φεστιβάλς κάθε χρόνο, για να αναπτύξει το πολιτιστικό επίπεδο του λαού, γι αυτό και μοιράζει λεφτά του βαρους σας από τα υστερήματα της, για να βοηθήσει στην ίση κατανομή των θαρών!

Ποιός είπε ότι επιδίωξη της ΚΑΡΛΣΠΕΡΚ είναι η συσσώρευση κερδών που ταξιδεύουν στο εξωτερικό;

**ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΠΡΟΣ
ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΕΔΕΝ**

Θέλετε να αποκτήσετε λεφτά χωρίς να ιδρώσετε; Η Κυπριακή ΚΥΠ σας υπόσχεται μια άνετη ασφαλισμένη ζωή, φτάνει να την βοηθήσετε να ξετρυπώσετε τους αμετανόητους Εοκαθήτες, με μια πολύ εύκολη μέθοδο, δώστε της τους καταλόγους των μελών, τα πρακτικά των συνεδριάσεων των και τα ονόματα των στελεχών της Σ.Ν. ΕΔΕΝ που σας επισκέπτονται στο χωριό ή την συνοικία σας. Είναι πραγματικά ο πιο εύκολος τρόπος για να παταχθούν αυτοί που έλαβαν μέρος στο πραξικόπημα με τον ένα ή τον άλλο τρόπο και να παραδοθεί στα χέρια του κράτους ο παράνομος οπλισμός της ΕΟΚΑ Β.

Απόδειξη το γεγονός ότι στις τελευταίες έρευνες στο Παλαιχώρι ανακαλύφθηκαν τεράστιες ποσότητες ΕΟΚΑθήτικου οπλισμού στα τοπικά γραφεία της ΕΔΕΚ-ΕΔΕΝ και σε σπίτια στελεχών αυτών των δύο οργανώσεων.

Ενισχύσατε το εθνικό έργο που επιτελεί η ΚΥΠ και κερδίστε λεφτά (δεν ξέρω αν τα λεφτά είναι του βαρους σας).

Η ΚΥΠ είναι το αυτί, το μάτι και η μύτη της Κυβέρνησης.

ΤΟ ΚΑΡΦΙ

ΕΚΦΡΑΣΗ

Η ΛΑΪΚΗ ΠΟΛΙΤΟΦΥΛΑΚΗ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ γίνεται πολύς θόρυβος για αναδιοργάνωση των φασιστικών υπολειμμάτων και για όρκισμούς των Έοκαθτών. Παράλληλα έντείνεται η συνθηματολογία για κάθαρση και ανάληψη δράσης από το κράτος.

Επαναλαμβάνουμε πώς χωρίς την άμεση δημιουργία λαϊκής πολιτοφυλακής με δημοκρατικό έλεγχο, είναι αδύνατο ν' αναχαιτιστούν οι προσπάθειες φασιστικής έκτροπής.

Μόνο αν όπλιστεί και ο τελευταίος Κύπριος πολίτης θα υπάρχουν δυνατότητες αποτελεσματικής αντιμετώπισης τόσο της φασιστικής δράσης όσο και του κινδύνου επέκτασης της κατοχής.

Η λαϊκή πολιτοφυλακή με δημοκρατικό έλεγχο είναι αίτημα που πρέπει ν' αγκαλιαστεί από ολόκληρο το λαό και ιδιαίτερα τις καταπιεζόμενες τάξεις.

ΟΧΙ ΤΑΓΜΑΤΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

ΜΕ ΤΟΝ ΟΡΟ λαϊκή πολιτοφυλακή δεν έννοούμε φυσικά την δημιουργία «Εθνοφυλακής», κατ' αντιγραφή των Έλληνικών Τ.Ε.Α. (Τάγματα Έθνικής Ασφάλειας), γιατί ένα τέτοιο σώμα με βάση εκείνα τα πρότυπα δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι δεν θα χρησιμοποιηθεί για κατάπνιξη του λαϊκού κινήματος ή για επιβολή λύσης αντίθετης με τα λαϊκά συμφέροντα.

Εμείς δεν ζητούμε την δημιουργία «Εθνοφυλακής» με επιλογή των αξιωματικών και των στρατιωτικών που θα την στελεχώνουν, ούτε της ένσωμάτωσής της στην Έθνική Φρουρά.

Αυτό που ζητούμε είναι την συμμετοχή ΟΛΟΚΛΗΡΟΥ του λαού στο θέμα της άμυνας, με εκλογή των αξιωματούχων από τους ίδιους τους ενδιαφερομένους. Είναι ο μοναδικός τρόπος άμυνας του λαού.

ΣΥΜΒΟΛΑ ΚΑΙ ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

Ο ΝΕΟΚΥΠΡΙΑΚΟΣ αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα μικροαστικής σύγχυσης και επιφανειακής ανάλυσης των αιτίων που συνθέτουν το Κυπριακό πρόβλημα.

Πέρα από το σωβινιστικό κλίμα, από μία άλλη σκοπιά, που αναπτύσσουν τέτοιου είδους απόψεις, μεταφέρουν την ουσία του προβλήματος στα σύμβολα.

Τα προβλήματα δεν λύνονται με την μηχανιστική αντικατάσταση συνειδήσεων που έχουν αναπτυχθεί μέσα στην μακρόχρονη πορεία της ιστορίας, ούτε με την αντικατάσταση ενός άστικου συμβόλου με κάποιο άλλο άστικό σύμβολο όπως είναι π.χ. η σημαία.

Γι' αυτό το λόγο τάσεις να υπερφαλαγγιστεί ή εθνική καταγωγή και προσπάθειες επιβολής μίας καθαρής τεχνικής εθνικής ταυτότητας, είναι ξεκάθαρο γνώρισμα μικροαστικής σκέψης, αδύνατης να συλλάβει ότι το κυρίαρχο στοιχείο στην σύγκρουση με τον ιμπεριαλισμό, είναι η ταξική ταυτότητα, και όχι η εθνική καταγωγή.

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ

ΚΑΙ

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ

ΤΗΝ ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗ

ΤΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΣΤΟ ΠΑΚΙΣΤΑΝ

Την περασμένη εβδομάδα στο Πακιστάν, για ακόμα μία φορά, ο στρατός επενέβη σε μία χαώδη πολιτική κατάσταση θέτοντας τη χώρα κάτω από στρατιωτική διοίκηση. Το Πακιστάν υπέστη δεκατρία χρόνια στρατιωτικής δικτατορίας, από το 1948 όταν πήρε την ανεξαρτησία του από τους Άγγλους. Και όλες οι ενδείξεις δεικνύουν πώς οι στρατιωτικοί θα μείνουν στην εξουσία πολύ πέραν του Οκτώβρη που όρισαν οι ίδιοι για κοινοβουλευτικές εκλογές.

Το πραξικόπημα έγινε από τον αρχηγό του στρατού και με την υποστήριξη των αρχηγών των άλλων ενόπλων δυνάμεων. Ο «ένθιμωμένος» δυτικός τύπος υποστηρίζει πώς οι αρχηγοί των ενόπλων δυνάμεων αναγκάστηκαν να επεμβούν στην πολιτική κατάσταση της χώρας για την διάσωση της ενότητας του στρατού. Ο πρώην πρωθυπουργός Μπουτο, για αρκετό καιρό, μέχρι το πραξικόπημα χρησιμοποίησε το στρατό για να καταπνίξει την αντιπολίτευση και για να κρατηθεί στην εξουσία. Αυτό, όμως έφερε διχόνοια μέσα στο στρατό, επίσης στα μεσαία στρώματα αξιωματικών, αρκετοί από τους οποίους υποστήριζαν τις ισχυρές θρησκευτικές ομάδες που αποτελούσαν την αντιπολίτευση. Η ενότητα του στρατού, όμως, δεν είναι ο μόνος οφθαλμός κυριότερος λόγος γιατί οι στρατηγοί έκαναν το πραξικόπημα.

Σε χώρες όπως το Πακιστάν ή στρατιωτική δικτατορία υπάρχει, συνεχώς έτοιμη να παίξει το ρόλο του κινεμά-θραύστη όταν το άστικό κοινοβουλευτικό κράτος κινδυνεύει. Όταν κινδυνεύει να χαθεί τελείως ή όταν κινδυνεύει να παύσει να υποστηρίζει ικανοποιητικά τα συμφέροντα της οικονομικής ολιγαρχίας του τόπου. Στο Πακιστάν ο στρατός επενέβη ακριβώς για αυτούς τους λόγους — για να αποφευχθούν δυσμενείς, για την άρχουσα τάξη, επιπτώσεις πάνω στη οικονομία και για να βάλει τέλος στην ανάπτυξη δυνάμεων που απειλούσαν ολόκληρο το πολιτικο-κοινωνικό σύστημα. Η μακρόχρονη σύγκρουση μεταξύ του κόμματος του Μπουτο και των παρατάξεων της αντιπολίτευσης δεν έμεινε ανεκμετάλλευτη από τις εργατικές και αγροτικές οργανώσεις που με την ευκαιρία αυτή άρχισαν να οργανώνονται γύρω από τα δικά τους αίτήματα. Ο στρατός θέλησε να επεμβεί στη διαμάχη μεταξύ των διαφόρων συμφερόντων της άστικής τάξης που οδηγούσε σε ένδυνάμωση των λαϊκών δυνάμεων.

Δηλαδή το πραξικόπημα το βλέπουμε σε μία προσπάθεια, μέρος της οικονομικής ολιγαρχίας να προστατέψει το οικονομικό και ταξικό σύστημα του Πακιστάν. Οι ίδιοι οι στρατηγοί που έπραξαν το πραξικόπημα, ως επί το πλείστον χαιοκτήμονες από την δυνατή Βενγκάλη, είναι ένα αναπόσπαστο μέρος της άρχουσας τάξης.

Πόσο καιρό θα διαρκέσει η στρατιωτική δικτατορία θα ε-

ξαρτηθεί από πόσο ικανοποιητικά θα υποστηρίξει τα συμφέροντα ενός μεγάλου μέρους της άρχουσας τάξης, και από τις ίδιες τις λαϊκές δυνάμεις. Κάτω από τη δικτατορία οι δυνάμεις αυτές δεν θα παύσουν να δυναμώνουν, με σκοπό την ανατροπή ολοκληρώου του συστήματος.

ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΚΥΠΡΙΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

Πληροφορίες από τα κατεχόμενα αναφέρουν ότι τις τελευταίες μέρες έγιναν πλατειές κινητοποιήσεις Τουρκοκυπρίων εργατών ενάντια στην καταπίεση της Τουρκοκυπριακής οικονομικής ολιγαρχίας. Οι εργάτες του συγκροτήματος «Ιντούστριαλ Χόλτινγκ» απεργούν και κινητοποιούνται με πορείες και απεργίες πείνας ζητώντας παράλληλα να αναγνωριστεί ή συντεχνία τους ΝΤΕΒ — ΙΣ.

Τρία χρόνια μετά τον διαχωρισμό των Έλληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων, διαχωρισμό τον οποίο ο δυτικός άστικός τύπος προβάλλει σαν απαρχή ασφάλειας των Τουρκοκυπρίων, οι απεργιακοί αγώνες της Τουρκοκυπριακής εργατικής τάξης

μνη τους κατάσταση.

Τους αγώνες αυτούς της Τουρκοκυπριακής εργατικής τάξης πρέπει να τους δούμε με πολλή προσοχή, προπάντων αν πιστεύουμε στον κοινόν αγώνα των Τουρκοκυπρίων και Ελληνοκυπρίων εργατών και δεν τον

αποδείχνουν πέρα για πέρα πως οι Τούρκοι εργάτες της Κύπρου αρχίζουν να συνειδητοποιούν ότι ξεγελάστηκαν από τις υποσχέσεις και τα μεγάλα λόγια της ντόπιας οικονομικής ολιγαρχίας και ότι είναι και αυτοί θύματα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και του τουρκικού σωβινισμού. Αν λάβουμε υπόψη τις ιδιαίτερες συνθήκες που επικρατούν στα κατεχόμενα — στρατοκρατία, φασισμός — μπορούμε να αντιληφτούμε πώς οι ταξικοί αγώνες των Τουρκοκυπρίων εργατών κρύβουν μέσα τους ένα πιο πλατύ περιεχόμενο: την αντίθεση τους προς την αμερικανική, διχοτομική πολιτική

θεωρούμε σαν ένα μέσο δημογυγίας.

Ο κοινός αγώνας προϋποθέτει κοινούς στόχους. Και τέτοιους, μόνο η εργατική τάξη των Τουρκοκυπρίων και Ελληνοκυπρίων μπορεί να έχει.

Η αντίθεση ανάμεσα στις δυο κοινωνίες, την οποία δημιουργεί η ταξική και εθνική διαχωριστική τάξη που δημιουργήθηκε στην σημερινή τραγική οικονομική κατάσταση ο ιμπεριαλισμός και ο τουρκικός και ελληνικός σωβινισμός δεν μπορεί να ξεπεραστεί από τις άρχουσες άστικές τάξεις.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ
την 6ην σελίδα

Ο ΚΩΔΙΚΑΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

Η βασική φιλοσοφία πάνω στην οποία στηρίζεται ο Κώδικας είναι η γνωστή δοτική αντίληψη των σχέσεων παραγωγής μέσα στον σημερινό καπιταλισμό: η παραγωγή των πλούτων με την συνεργασία δύο βασικών παραγωγικών δυνάμεων του κεφαλαίου και της εργασίας. Οι αναπόφευκτες διαφορές που προκύπτουν μεταξύ των κεφαλαιοκρατών και των εργατών μπορούν να ρυθμιστούν με «καλή τη πίστη» διαπραγματεύσεις και σε περίπτωση που δεν μπορούν να συμφωνήσουν, το κράτος, που θεωρείται μια ανεξάρτητη δομή, καλείται να παίξει το ρόλο του διαιτητή.

Η πιο πάνω φιλοσοφία του Κώδικα φτάνει στα άκρα με την εξίσωση απεργίας — ανταπεργίας, ανεπισημής απεργίας — παράδοσης συλλογικής σύμβασης από εργοδότη, Συντεχνίας — Συνδέσμου εργοδοτών. Μια τέτοια προσπάθεια εξίσωσης των εκμεταλλευτών με τους εκμεταλλεζόμενους είναι ακριβώς η βάση πάνω στην οποία οι επικρισματικές ελλείψεις να ξεπεράσουν τις αντιφάσεις του συστήματος μέσα σε μία περίοδο άτακτου ανάπτυξης.

Στο Μέρος Ι του Κώδικα γίνεται μια γενική θεώρηση των βιομηχανικών σχέσεων και καθιέρωση του τρόπου προσέγγισης του θέματος. «Όμως από το πρώτο κιόλας άρθρο γίνεται φανερό η υποκριτική προσπάθεια της εργοδοσίας να παρουσιάσει το πλάστο [ισοζύγιο] των προνοιών του Κώδικα: «Αμφότερα και πληρούν αναγκαιότητα του δικαίου των εργοδοτών και των εργοδοτούμενων όπως ορίζονται τα ελευθέρως άνω οριζήματα παρεμπιστοσύνης ή θυματοποίησης εξ ο λ ο σ α δ η π ο τ ε π λ ε υ ρ ά ρ». Σαν να ήταν δυνατόν ο εργοδότης να εθιμοτοποιοίθαι από τους εργαζόμενους!

Μια τέτοια τοποθέτηση του θέματος δεν θαχε καμιά άρνητική επίπτωση αν δεν ήταν παρά μόνο η πρώτη τοποθέτηση του μισθού που κυριαρχεί σ' όλο τον Κώδικα. Πιο κάτω, αφού ανακηρύσσεται η διαπραγμάτευση

έναν πνεύματι καλής πίστης και αλληλοκατανόησης σαν την μόνη διαδικασία επίλυσης των διαφορών στις βιομηχανικές σχέσεις ο Κώδικας αποκλείει την απεργία επί διαφορών δικαιωμάτων, δηλαδή σε περίπτωση που υπάρχει διαφορά έρμηνειας στον όρο της συλλογικής σύμβασης και την εφαρμογή της. «Ο αποκλεισμός της ανταπεργίας δεν αποτελεί ισοζύγιο στην ουσία αλλά άδικο φραστικό παροχώρημα. Γιατί λόγω να κληθεί ανταπεργία αν οι εργαζόμενοι δεν απεργήσουν.

Οι συντεχνίες αναλαμβάνουν ακόμα την εύθυνη να λάβουν στα κατά την κρίση τους δέοντα μέτρα προς τερματισμό της (ανεπισημής) απεργίας. Οι ανεπισημής απεργίες χαρακτηρίζονται με μία μονοκοτυλιά έκφρασης: «Ομως από τη μέχρι σήμερα εμπειρία του εργατικού κινήματος πολλοί αγώνες της εργατικής τάξης ξεκίνησαν από τέτοιες ανεπισημής απεργίες που για τον ένα ή τον άλλο λόγο οι επίστημες συντεχνίες δεν μπόρεσαν να δουν εκ των προτέρων τη σημασία τους. Πολλοί περισσότεροι όταν οι επίστημες απεργίες δεν θεωρούνται, σαν μέσο αγώνα, υπάρχει ο κίνδυνος οι Συντεχνίες ν' αναλάβουν στην ουσία μόνο άσυνυσταστικές της βιομηχανικής Ειρήνης μ' αυτή την εύθυνη.

Στον Κώδικα γίνεται διαχωρισμός μεταξύ διαπραγματευσιμων θεμάτων, κοινών συμφερόσεων, και προνοιών διαβιβάσεων. Δεν γίνεται όμως καμιά προσπάθεια διακρίσεως για το ποιά θέματα πέφτουν σε κάθε κατηγορία. Οι συντεχνίες έχουν ούσιαστικό ρόλο μόνο στα διαπρα-

γματούσιμα θέματα. «Όσον αφορά τα θέματα κοινών συμφερόσεων δίνουν μια ακόμα ευκαιρία για φραστικό ισοζύγιο στις προνοίες του Κώδικα: Ένώ σφαιρικά καθορίζεται ότι σε τέτοια θέματα ο εργοδότης έχει την τελική απόφαση το κεφάλαιο κλείει τοποθέτηση ότι ούτε η συντεχνία ούτε ο εργοδότης θα δύνανται να κηρύξουν τελικά απεργία ή άνταπεργία αν εις περίπτωση συμφώνιας επί θεμάτων υποκειμένων ή κοινών συμφερόσεων. Πώς είναι δυνατόν ο εργοδότης να διακρίνει με τη δική του απόφαση; Και ποιος λόγος οδηγεί στην άνοδο σε μία τέτοια άνοδο απεργίας; Και πάλι έχουμε μπροστά μας την ίδια εργοδοτική υποκρισία για δήθεν εθιμοτοπικές παραχωρήσεις».

Το κεφάλαιο για τις άνοδοις είναι ενδεικτικό μιας προσπάθειας συζητήσεων σε κλειστόν κύκλο και όχι μπροστά στην κρίση των εργατών. Η ένοψη διακρίση για την πορεία των διαπραγματεύσεων ούσιαστικά ε- παφίεται απόλυτα στο Ύπουργείο. «Αν το Ύπουργείο ήταν μια πραγματικά ανεξάρτητη παρθεσία από το κράτος να κάποι ουσία. «Όμως λόγω σε μία κοινωνία που το κράτος δεν είναι εργατικό αλλά δοτικό. «Ετσι ακριβώς το πιο σημαντικό όπλο των εργαζομένων, η πληροφόρηση του κοινού, δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί. Οι εργαζόμενοι δεν έχουν τίποτε να κρύψουν. Αντίθετα η σωστή ενημέρωση θα τους προσφέρει τη δυνατότητα των υπολοίπων εργαζομένων.

Στο Μέρος II. Διαδικαστικά προνοιαί, ο Κώδικας καταπίπτει με την διακρίση της επίλυσης των διαφορών. Τα πιο σημαντικά σημεία είναι αυτά που αφορούν το τι γίνεται αν οι διαπραγματεύσεις δεν καταλήξουν σε αμοιβαίως αποδεκτική διευθέτηση. Γιατί τότε ακριβώς σημαίνει πως οι δύο πλευρές αντιπαράσταν τη δύναμή τους. Στην περίπτωση διαπραγμάτευσης για σύμβαση εκάθε πλευρά μπορεί να ελάξει οιαδήποτε νόμιμα μέτρα προς προώθηση ή υποστήριξη των αιτημάτων ή συμφερόσεων της μόνο όταν το Ύπουργείο κηρύξει την διαφορά εν εις αδιέξοδο. Και τότε γίνεται κάτι τέτοιο: εάν αθεν κατορθώσει να εξέλξει αμοιβαίως αποδεκτική λύση της διαφοράς. Κανένας όμως περιορισμός στον χρόνο με μέγιστο χρονικό όριο πέντε μήνες από την έναρξη της διαφοράς που το Ύπουργείο θα μπορεί να αποφασίσει με τον Μάρξ το άστικό κράτος εκφράζει τα ούσιαστικά συμφέροντα των κεφαλαιοκρατών. Γι' αυτό ο Κώδικας πολύ σύντομα θα αποδειχτεί έμ- πόδιο στον αγώνα των εργαζομένων.

Θ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Μέσα στο οικονομικό σύστημα που βρεθήκαμε με τη ντροπιαστική αναγκαστική έπρεπε όλοι να βασταζόμαστε τα πόδια, γι' αυτό οι εργαζόμενοι των εργαζομένων μόλις είδαν τις προστάσεις της οικονομικής διαπραγμάτευσης να ριχτούν όλα τα βάρη πάνω στους εργαζόμενους έπρεπε να αντιδράσουν σε μια πιο δικαιοσύνη πορεία. Αντίθετα η συντεχνική ηγεσία όπως είπαμε ξανά δέχτηκε και υπερέσχε ακόμα τη μειω- ση του βιοτικού επιπέδου — ούσιαστικά τα μεροκάματα — ούσιαστικά και τις απολύσεις για να χιτίζουν πάνω σ' αυτά οι κεφαλαιοκράτες να υπερεκρίθουν τους. Αυτό γίνεται εδω και 3 χρόνια και σήμε-

ρα που οι εργαζόμενοι, με- τα την ανάκαμψη, έρχισαν να απαιτούν δικαιώματα, ύ- πογράφτηκε ο Κώδικας, γιά δ κ. Δίγκλινς μας αναφέρει: «Αν πιά σοβαρό λόγο τις πολιτικές συνθήκες του τό- νη. Τονίζει πως τα οικονομικά συμφέροντα της εργα- τικής τάξης πρέπει να υπο- τάσσονται στα γενικότερα πολιτικά συμφέροντα από εξαρτώνται από τα τελευ- ταία και πως πεποίθηση της ΠΕΟ είναι ότι τα πολιτικά

συμφέροντα έχουν προτεραιό- τητα έναντι των στενών οικονομικών συμφερόντων της εργατικής τάξης.

Μέσα στις σημερινές συν- θηκες που διεχέεται η Κό- πος, συνεχίζει, η πατριωτική αντίπεριστασιακή ενό- τητα και το εσωτερικό μέ- γιστο είναι ούσιος σημα- σίας στο δύσκολο πολιτικό μας αγώνα γι' αυτό τα συμ- φέροντα αυτής της ενότητας υποβάλλουν την ανάγκη ά- πορροπής, κατά το δυνατό, εργατικής αναταραχής. Τέ- λος επισημαίνει πως αυτό δεν σημαίνει εγκατάληψη των συμφερόντων της εργατικής τάξης τη στιγμή που η οικονομική ελίτ έχει δε- μένα τα οικονομικά συμφέ- ροντά της με τον άπληστο

αγώνα για να μην επροβεί σε σύστασι» γιά τήρηση της σύμ- φωνίας γιά ν' αποκλείσει άπερ- γισκό αγώνα! Άκόμα χειρότε- ρο σε περίπτωση που το ύπουρ- γείο άποτυγχάνει να λύσει δια- φωνίες σχετικά με την έρμηνεία της σύμβασης το θέμα παρα- πέμπεται αναγκαστικά σε δε- σμευτική διατηρία. Άφήνοντας κατά μέρος τα έρωτηματικά σχετικά με την αντικειμενικότη- τα του αμοιβαίως άποδεκτού διατηρητού «Τά έξοδα της διατη- ρίας θα καταβάλλονται έξ ήμι- σίας ύπό των δύο πλευρών». Έ- δω ο φραστικός ισοζυγισμός παίρνει ύλικές διαστάσεις: ο φτωχός εργοδοτούμενος καλείται γιά πληρωμές ακριβώς όσα και ο επικερής ημετερός! Μερικές δεκά-δες ή εκατοντάδες λίρες μπορεί νάναι θέμα επίδοσης γιά τον εργαζόμενο. Είναι ένα άπλο μι- κορόβιο γιά τον εργοδότη. «Εί- τα ακριβώς το πιο σημαντικό όπλο των εργαζομένων, η πληρο- φόρηση του κοινού, δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί. Οι εργαζό- μενοι δεν έχουν τίποτε να κρύ- ψουν. Αντίθετα η σωστή ενημέ- ρωση θα τους προσφέρει τη δύ- ναμη των υπολοίπων εργαζο- μένων.

Στο Μέρος II. Διαδικαστικά προνοιαί, ο Κώδικας καταπίπτει με την διακρίση της επί- λυσης των διαφορών. Τα πιο ση- μαντικά σημεία είναι αυτά που αφορούν το τι γίνεται αν οι δια- πραγματεύσεις δεν καταλήξουν σε αμοιβαίως άποδεκτική διευ- θέτηση. Γιατί τότε ακριβώς ση- μαίνει πως οι δύο πλευρές αντι- παράσταν τη δύναμή τους. Στην περίπτωση διαπραγμάτευ- σης γιά σύμβαση εκάθε πλευρά μπορεί να ελάξει οιαδήποτε νό- μιμα μέτρα προς προώθηση ή υποστήριξη των αιτημάτων ή συμφερόντων της μόνο όταν το Ύπουργείο κηρύξει την διαφο- ρά εν εις αδιέξοδο. Και τότε γίνεται κάτι τέτοιο: εάν αθεν κατορθώσει να εξέλξει αμοιβαίως άποδεκτική λύση της διαφοράς. Κανένας όμως περιορισμός στον χρόνο με μέγιστο χρονικό ό- ριο πέντε μήνες από την έναρξη της διαφοράς που το Ύπουργείο θα μπορεί να αποφασίσει με τον Μάρξ το άστικό κράτος εκφράζει τα ού- σιαστικά συμφέροντα των κεφα- λαιοκρατών. Γι' αυτό ο Κώδικας πολύ σύντομα θα αποδειχτεί έμ- πόδιο στον αγώνα των εργαζο- μένων.

Θ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΜΕ ΤΟΝ ΚΩΔΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΘΗΚΕ ΤΟ ΙΣΧΥΡΟΤΕΡΟ ΟΠΛΟ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

Στην απάντησή του γιά τή ποιά αναγκαιότητα επέ- βαλε την ύπογραφή του Κώ- δικα Βιομηχανικών Σχέσεων, δ κ. Δίγκλινς μας αναφέρει: «Αν πιά σοβαρό λόγο τις πολιτικές συνθήκες του τό- νη. Τονίζει πως τα οικονομικά συμφέροντα της εργα- τικής τάξης πρέπει να υπο- τάσσονται στα γενικότερα πολιτικά συμφέροντα από εξαρτώνται από τα τελευ- ταία και πως πεποίθηση της ΠΕΟ είναι ότι τα πολιτικά

συμφέροντα έχουν προτεραιό- τητα έναντι των στενών οικονομικών συμφερόντων της εργατικής τάξης.

Μέσα στις σημερινές συν- θηκες που διεχέεται η Κό- πος, συνεχίζει, η πατριωτική αντίπεριστασιακή ενό- τητα και το εσωτερικό μέ- γιστο είναι ούσιος σημα- σίας στο δύσκολο πολιτικό μας αγώνα γι' αυτό τα συμ- φέροντα αυτής της ενότητας υποβάλλουν την ανάγκη ά- πορροπής, κατά το δυνατό, εργατικής αναταραχής. Τέ- λος επισημαίνει πως αυτό δεν σημαίνει εγκατάληψη των συμφερόντων της εργατικής τάξης τη στιγμή που η οικονομική ελίτ έχει δε- μένα τα οικονομικά συμφέ- ροντά της με τον άπληστο

αγώνα για να μην επροβεί σε σύστασι» γιά τήρηση της σύμ- φωνίας γιά ν' αποκλείσει άπερ- γισκό αγώνα! Άκόμα χειρότε- ρο σε περίπτωση που το ύπουρ- γείο άποτυγχάνει να λύσει δια- φωνίες σχετικά με την έρμηνεία της σύμβασης το θέμα παρα- πέμπεται αναγκαστικά σε δε- σμευτική διατηρία. Άφήνοντας κατά μέρος τα έρωτηματικά σχετικά με την αντικειμενικότη- τα του αμοιβαίως άποδεκτού διατηρητού «Τά έξοδα της διατη- ρίας θα καταβάλλονται έξ ήμι- σίας ύπό των δύο πλευρών». Έ- δω ο φραστικός ισοζυγισμός παίρνει ύλικές διαστάσεις: ο φτωχός εργοδοτούμενος καλείται γιά πληρωμές ακριβώς όσα και ο επικερής ημετερός! Μερικές δεκά-δες ή εκατοντάδες λίρες μπορεί νάναι θέμα επίδοσης γιά τον εργαζόμενο. Είναι ένα άπλο μι- κορόβιο γιά τον εργοδότη. «Εί- τα ακριβώς το πιο σημαντικό όπλο των εργαζομένων, η πληρο- φόρηση του κοινού, δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί. Οι εργαζό- μενοι δεν έχουν τίποτε να κρύ- ψουν. Αντίθετα η σωστή ενημέ- ρωση θα τους προσφέρει τη δύ- ναμη των υπολοίπων εργαζο- μένων.

Στο Μέρος II. Διαδικαστικά προνοιαί, ο Κώδικας καταπίπτει με την διακρίση της επί- λυσης των διαφορών. Τα πιο ση- μαντικά σημεία είναι αυτά που αφορούν το τι γίνεται αν οι δια- πραγματεύσεις δεν καταλήξουν σε αμοιβαίως άποδεκτική διευ- θέτηση. Γιατί τότε ακριβώς ση- μαίνει πως οι δύο πλευρές αντι- παράσταν τη δύναμή τους. Στην περίπτωση διαπραγμάτευ- σης γιά σύμβαση εκάθε πλευρά μπορεί να ελάξει οιαδήποτε νό- μιμα μέτρα προς προώθηση ή υποστήριξη των αιτημάτων ή συμφερόντων της μόνο όταν το Ύπουργείο κηρύξει την διαφο- ρά εν εις αδιέξοδο. Και τότε γίνεται κάτι τέτοιο: εάν αθεν κατορθώσει να εξέλξει αμοιβαίως άποδεκτική λύση της διαφοράς. Κανένας όμως περιορισμός στον χρόνο με μέγιστο χρονικό ό- ριο πέντε μήνες από την έναρξη της διαφοράς που το Ύπουργείο θα μπορεί να αποφασίσει με τον Μάρξ το άστικό κράτος εκφράζει τα ού- σιαστικά συμφέροντα των κεφα- λαιοκρατών. Γι' αυτό ο Κώδικας πολύ σύντομα θα αποδειχτεί έμ- πόδιο στον αγώνα των εργαζο- μένων.

Μέσα στο οικονομικό σύστημα που βρεθήκαμε με τη ντροπιαστική αναγκαστική έπρεπε όλοι να βασταζόμαστε τα πόδια, γι' αυτό οι εργαζόμενοι των εργαζομένων μόλις είδαν τις προστάσεις της οικονομικής διαπραγμάτευσης να ριχτούν όλα τα βάρη πάνω στους εργαζόμενους έπρεπε να αντιδράσουν σε μια πιο δικαιοσύνη πορεία. Αντίθετα η συντεχνική ηγεσία όπως είπαμε ξανά δέχτηκε και υπερέσχε ακόμα τη μειω- ση του βιοτικού επιπέδου — ούσιαστικά τα μεροκάματα — ούσιαστικά και τις απολύσεις για να χιτίζουν πάνω σ' αυτά οι κεφαλαιοκράτες να υπερεκρίθουν τους. Αυτό γίνεται εδω και 3 χρόνια και σήμε-

ρα που οι εργαζόμενοι, με- τα την ανάκαμψη, έρχισαν να απαιτούν δικαιώματα, ύ- πογράφτηκε ο Κώδικας, γιά δ κ. Δίγκλινς μας αναφέρει: «Αν πιά σοβαρό λόγο τις πολιτικές συνθήκες του τό- νη. Τονίζει πως τα οικονομικά συμφέροντα της εργα- τικής τάξης πρέπει να υπο- τάσσονται στα γενικότερα πολιτικά συμφέροντα από εξαρτώνται από τα τελευ- ταία και πως πεποίθηση της ΠΕΟ είναι ότι τα πολιτικά

συμφέροντα έχουν προτεραιό- τητα έναντι των στενών οικονομικών συμφερόντων της εργατικής τάξης.

Μέσα στις σημερινές συν- θηκες που διεχέεται η Κό- πος, συνεχίζει, η πατριωτική αντίπεριστασιακή ενό- τητα και το εσωτερικό μέ- γιστο είναι ούσιος σημα- σίας στο δύσκολο πολιτικό μας αγώνα γι' αυτό τα συμ- φέροντα αυτής της ενότητας υποβάλλουν την ανάγκη ά- πορροπής, κατά το δυνατό, εργατικής αναταραχής. Τέ- λος επισημαίνει πως αυτό δεν σημαίνει εγκατάληψη των συμφερόντων της εργατικής τάξης τη στιγμή που η οικονομική ελίτ έχει δε- μένα τα οικονομικά συμφέ- ροντά της με τον άπληστο

αγώνα για να μην επροβεί σε σύστασι» γιά τήρηση της σύμ- φωνίας γιά ν' αποκλείσει άπερ- γισκό αγώνα! Άκόμα χειρότε- ρο σε περίπτωση που το ύπουρ- γείο άποτυγχάνει να λύσει δια- φωνίες σχετικά με την έρμηνεία της σύμβασης το θέμα παρα- πέμπεται αναγκαστικά σε δε- σμευτική διατηρία. Άφήνοντας κατά μέρος τα έρωτηματικά σχετικά με την αντικειμενικότη- τα του αμοιβαίως άποδεκτού διατηρητού «Τά έξοδα της διατη- ρίας θα καταβάλλονται έξ ήμι- σίας ύπό των δύο πλευρών». Έ- δω ο φραστικός ισοζυγισμός παίρνει ύλικές διαστάσεις: ο φτωχός εργοδοτούμενος καλείται γιά πληρωμές ακριβώς όσα και ο επικερής ημετερός! Μερικές δεκά-δες ή εκατοντάδες λίρες μπορεί νάναι θέμα επίδοσης γιά τον εργαζόμενο. Είναι ένα άπλο μι- κορόβιο γιά τον εργοδότη. «Εί- τα ακριβώς το πιο σημαντικό όπλο των εργαζομένων, η πληρο- φόρηση του κοινού, δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί. Οι εργαζό- μενοι δεν έχουν τίποτε να κρύ- ψουν. Αντίθετα η σωστή ενημέ- ρωση θα τους προσφέρει τη δύ- ναμη των υπολοίπων εργαζο- μένων.

Στο Μέρος II. Διαδικαστικά προνοιαί, ο Κώδικας καταπίπτει με την διακρίση της επί- λυσης των διαφορών. Τα πιο ση- μαντικά σημεία είναι αυτά που αφορούν το τι γίνεται αν οι δια- πραγματεύσεις δεν καταλήξουν σε αμοιβαίως άποδεκτική διευ- θέτηση. Γιατί τότε ακριβώς ση- μαίνει πως οι δύο πλευρές αντι- παράσταν τη δύναμή τους. Στην περίπτωση διαπραγμάτευ- σης γιά σύμβαση εκάθε πλευρά μπορεί να ελάξει οιαδήποτε νό- μιμα μέτρα προς προώθηση ή υποστήριξη των αιτημάτων ή συμφερόντων της μόνο όταν το Ύπουργείο κηρύξει την διαφο- ρά εν εις αδιέξοδο. Και τότε γίνεται κάτι τέτοιο: εάν αθεν κατορθώσει να εξέλξει αμοιβαίως άποδεκτική λύση της διαφοράς. Κανένας όμως περιορισμός στον χρόνο με μέγιστο χρονικό ό- ριο πέντε μήνες από την έναρξη της διαφοράς που το Ύπουργείο θα μπορεί να αποφασίσει με τον Μάρξ το άστικό κράτος εκφράζει τα ού- σιαστικά συμφέροντα των κεφα- λαιοκρατών. Γι' αυτό ο Κώδικας πολύ σύντομα θα αποδειχτεί έμ- πόδιο στον αγώνα των εργαζο- μένων.

Θ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Μέσα στο οικονομικό σύστημα που βρεθήκαμε με τη ντροπιαστική αναγκαστική έπρεπε όλοι να βασταζόμαστε τα πόδια, γι' αυτό οι εργαζόμενοι των εργαζομένων μόλις είδαν τις προστάσεις της οικονομικής διαπραγμάτευσης να ριχτούν όλα τα βάρη πάνω στους εργαζόμενους έπρεπε να αντιδράσουν σε μια πιο δικαιοσύνη πορεία. Αντίθετα η συντεχνική ηγεσία όπως είπαμε ξανά δέχτηκε και υπερέσχε ακόμα τη μειω- ση του βιοτικού επιπέδου — ούσιαστικά τα μεροκάματα — ούσιαστικά και τις απολύσεις για να χιτίζουν πάνω σ' αυτά οι κεφαλαιοκράτες να υπερεκρίθουν τους. Αυτό γίνεται εδω και 3 χρόνια και σήμε-

ρα που οι εργαζόμενοι, με- τα την ανάκαμψη, έρχισαν να απαιτούν δικαιώματα, ύ- πογράφτηκε ο Κώδικας, γιά δ κ. Δίγκλινς μας αναφέρει: «Αν πιά σοβαρό λόγο τις πολιτικές συνθήκες του τό- νη. Τονίζει πως τα οικονομικά συμφέροντα της εργα- τικής τάξης πρέπει να υπο- τάσσονται στα γενικότερα πολιτικά συμφέροντα από εξαρτώνται από τα τελευ- ταία και πως πεποίθηση της ΠΕΟ είναι ότι τα πολιτικά

συμφέροντα έχουν προτεραιό- τητα έναντι των στενών οικονομικών συμφερόντων της εργατικής τάξης.

Μέσα στις σημερινές συν- θηκες που διεχέεται η Κό- πος, συνεχίζει, η πατριωτική αντίπεριστασιακή ενό- τητα και το εσωτερικό μέ- γιστο είναι ούσιος σημα- σίας στο δύσκολο πολιτικό μας αγώνα γι' αυτό τα συμ- φέροντα αυτής της ενότητας υποβάλλουν την ανάγκη ά- πορροπής, κατά το δυνατό, εργατικής αναταραχής. Τέ- λος επισημαίνει πως αυτό δεν σημαίνει εγκατάληψη των συμφερόντων της εργατικής τάξης τη στιγμή που η οικονομική ελίτ έχει δε- μένα τα οικονομικά συμφέ- ροντά της με τον άπληστο

αγώνα για να μην επροβεί σε σύστασι» γιά τήρηση της σύμ- φωνίας γιά ν' αποκλείσει άπερ- γισκό αγώνα! Άκόμα χειρότε- ρο σε περίπτωση που το ύπουρ- γείο άποτυγχάνει να λύσει δια- φωνίες σχετικά με την έρμηνεία της σύμβασης το θέμα παρα- πέμπεται αναγκαστικά σε δε- σμευτική διατηρία. Άφήνοντας κατά μέρος τα έρωτηματικά σχετικά με την αντικειμενικότη- τα του αμοιβαίως άποδεκτού διατηρητού «Τά έξοδα της διατη- ρίας θα καταβάλλονται έξ ήμι- σίας ύπό των δύο πλευρών». Έ- δω ο φραστικός ισοζυγισμός παίρνει ύλικές διαστάσεις: ο φτωχός εργοδοτούμενος καλείται γιά πληρωμές ακριβώς όσα και ο επικερής ημετερός! Μερικές δεκά-δες ή εκατοντάδες λίρες μπορεί νάναι θέμα επίδοσης γιά τον εργαζόμενο. Είναι ένα άπλο μι- κορόβιο γιά τον εργοδότη. «Εί- τα ακριβώς το πιο σημαντικό όπλο των εργαζομένων, η πληρο- φόρηση του κοινού, δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί. Οι εργαζό- μενοι δεν έχουν τίποτε να κρύ- ψουν. Αντίθετα η σωστή ενημέ- ρωση θα τους προσφέρει τη δύ- ναμη των υπολοίπων εργαζο- μένων.

Στο Μέρος II. Διαδικαστικά προνοιαί, ο Κώδικας καταπίπτει με την διακρίση της επί- λυσης των διαφορών. Τα πιο ση- μαντικά σημεία είναι αυτά που αφορούν το τι γίνεται αν οι δια- πραγματεύσεις δεν καταλήξουν σε αμοιβαίως άποδεκτική διευ- θέτηση. Γιατί τότε ακριβώς ση- μαίνει πως οι δύο πλευρές αντι- παράσταν τη δύναμή τους. Στην περίπτωση διαπραγμάτευ- σης γιά σύμβαση εκάθε πλευρά μπορεί να ελάξει οιαδήποτε νό- μιμα μέτρα προς προώθηση ή υποστήριξη των αιτημάτων ή συμφερόντων της μόνο όταν το Ύπουργείο κηρύξει την διαφο- ρά εν εις αδιέξοδο. Και τότε γίνεται κάτι τέτοιο: εάν αθεν κατορθώσει να εξέλξει αμοιβαίως άποδεκτική λύση της διαφοράς. Κανένας όμως περιορισμός στον χρόνο με μέγιστο χρονικό ό- ριο πέντε μήνες από την έναρξη της διαφοράς που το Ύπουργείο θα μπορεί να αποφασίσει με τον Μάρξ το άστικό κράτος εκφράζει τα ού- σιαστικά συμφέροντα των κεφα- λαιοκρατών. Γι' αυτό ο Κώδικας πολύ σύντομα θα αποδειχτεί έμ- πόδιο στον αγώνα των εργαζο- μένων.

Μέσα στο οικονομικό σύστημα που βρεθήκαμε με τη ντροπιαστική αναγκαστική έπρεπε όλοι να βασταζόμαστε τα πόδια, γι' αυτό οι εργαζόμενοι των εργαζομένων μόλις είδαν τις προστάσεις της οικονομικής διαπραγμάτευσης να ριχτούν όλα τα βάρη πάνω στους εργαζόμενους έπρεπε να αντιδράσουν σε μια πιο δικαιοσύνη πορεία. Αντίθετα η συντεχνική ηγεσία όπως είπαμε ξανά δέχτηκε και υπερέσχε ακόμα τη μειω- ση του βιοτικού επιπέδου — ούσιαστικά τα μεροκάματα — ούσιαστικά και τις απολύσεις για να χιτίζουν πάνω σ' αυτά οι κεφαλαιοκράτες να υπερεκρίθουν τους. Αυτό γίνεται εδω και 3 χρόνια και σήμε-

ρα που οι εργαζόμενοι, με- τα την ανάκαμψη, έρχισαν να απαιτούν δικαιώματα, ύ- πογράφτηκε ο Κώδικας, γιά δ κ. Δίγκλινς μας αναφέρει: «Αν πιά σοβαρό λόγο τις πολιτικές συνθήκες του τό- νη. Τονίζει πως τα οικονομικά συμφέροντα της εργα- τικής τάξης πρέπει να υπο- τάσσονται στα γενικότερα πολιτικά συμφέροντα από εξαρτώνται από τα τελευ- ταία και πως πεποίθηση της ΠΕΟ είναι ότι τα πολιτικά

συμφέροντα έχουν προτεραιό- τητα έναντι των στενών οικονομικών συμφερόντων της εργατικής τάξης.

Μέσα στις σημερινές συν- θηκες που διεχέεται η Κό- πος, συνεχίζει, η πατριωτική αντίπεριστασιακή ενό- τητα και το εσωτερικό μέ- γιστο είναι ούσιος σημα- σίας στο δύσκολο πολιτικό μας αγώνα γι' αυτό τα συμ- φέροντα αυτής της ενότητας υποβάλλουν την ανάγκη ά- πορροπής, κατά το δυνατό, εργατικής αναταραχής. Τέ- λος επισημαίνει πως αυτό δεν σημαίνει εγκατάληψη των συμφερόντων της εργατικής τάξης τη στιγμή που η οικονομική ελίτ έχει δε- μένα τα οικονομικά συμφέ- ροντά της με τον άπληστο

αγώνα για να μην επροβεί σε σύστασι» γιά τήρηση της σύμ- φωνίας γιά ν' αποκλείσει άπερ- γισκό αγώνα! Άκόμα χειρότε- ρο σε περίπτωση που το ύπουρ- γείο άποτυγχάνει να λύσει δια- φωνίες σχετικά με την έρμηνεία της σύμβασης το θέμα παρα- πέμπεται αναγκαστικά σε δε- σμευτική διατηρία. Άφήνοντας κατά μέρος τα έρωτηματικά σχετικά με την αντικειμενικότη- τα του αμοιβαίως άποδεκτού διατηρητού «Τά έξοδα της διατη- ρίας θα καταβάλλονται έξ ήμι- σίας ύπό των δύο πλευρών». Έ- δω ο φραστικός ισοζυγισμός παίρνει ύλικές διαστάσεις: ο φτωχός εργοδοτούμενος καλείται γιά πληρωμές ακριβώς όσα και ο επικερής ημετερός! Μερικές δεκά-δες ή εκατοντάδες λίρες μπορεί νάναι θέμα επίδοσης γιά τον εργαζόμενο. Είναι ένα άπλο μι- κορόβιο γιά τον εργοδότη. «Εί- τα ακριβώς το πιο σημαντικό όπλο των εργαζομένων, η πληρο- φόρηση του κοινού, δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί. Οι εργαζό- μενοι δεν έχουν τίποτε να κρύ- ψουν. Αντίθετα η σωστή ενημέ- ρωση θα τους προσφέρει τη δύ- ναμη των υπολοίπων εργαζο- μένων.

Στο Μέρος II. Διαδικαστικά προνοιαί, ο Κώδικας καταπίπτει με την διακρίση της επί- λυσης των διαφορών. Τα πιο ση- μαντικά σημεία είναι αυτά που αφορούν το τι γίνεται αν οι δια- πραγματεύσεις δεν καταλήξουν σε αμοιβαίως άποδεκτική διευ- θέτηση. Γιατί τότε ακριβώς ση- μαίνει πως οι δύο πλευρές αντι- παράσταν τη δύναμή τους. Στην περίπτωση διαπραγμάτευ- σης γιά σύμβαση εκάθε πλευρά μπορεί να ελάξει οιαδήποτε νό- μιμα μέτρα προς προώθηση ή υποστήριξη των αιτημάτων ή συμφερόντων της μόνο όταν το Ύπουργείο κηρύξει την διαφο- ρά εν εις αδιέξοδο. Και τότε γίνεται κάτι τέτοιο: εάν αθεν κατορθώσει να εξέλξει αμοιβαίως άποδεκτική λύση της διαφοράς. Κανένας όμως περιορισμός στον χρόνο με μέγιστο χρονικό ό- ριο πέντε μήνες από την έναρξη της διαφοράς που το Ύπουργείο θα μπορεί να αποφασίσει με τον Μάρξ το άστικό κράτος εκφράζει τα ού- σιαστικά συμφέροντα των κεφα- λαιοκρατών. Γι' αυτό ο Κώδικας πολύ σύντομα θα αποδειχτεί έμ- πόδιο στον αγώνα των εργαζο- μένων.

Θ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Μέσα στο οικονομικό σύστημα που βρεθήκαμε με τη ντροπιαστική αναγκαστική έπρεπε όλοι να βασταζόμαστε τα πόδια, γι' αυτό οι εργαζόμενοι των εργαζομένων μόλις είδαν τις προστάσεις της οικονομικής διαπραγμάτευσης να ριχτούν όλα τα βάρη πάνω στους εργαζόμενους έπρεπε να αντιδράσουν σε μια πιο δικαιοσύνη πορεία. Αντίθετα η συντεχνική ηγεσία όπως είπαμε ξανά δέχτηκε και υπερέσχε ακόμα τη μειω- ση του βιοτικού επιπέδου — ούσιαστικά τα μεροκάματα — ούσιαστικά και τις απολύσεις για να χιτίζουν πάνω σ' αυτά οι κεφαλαιοκράτες να υπερεκρίθουν τους. Αυτό γίνεται εδω και 3 χρόνια και σήμε-

ρα που οι εργαζόμενοι, με- τα την ανάκαμψη, έρχισαν να απαιτούν δικαιώματα, ύ- πογράφτηκε ο Κώδικας, γιά δ κ. Δίγκλινς μας αναφέρει: «Αν πιά σοβαρό λόγο τις πολιτικές συνθήκες του τό- νη. Τονίζει πως τα οικονομικά συμφέροντα της εργα- τικής τάξης πρέπει να υπο- τάσσονται στα γενικότερα πολιτικά συμφέροντα από εξαρτώνται από τα τελευ- ταία και πως πεποίθηση της ΠΕΟ είναι ότι τα πολιτικά

συμφέροντα έχουν προτεραιό- τητα έναντι των στενών οικονομικών συμφερόντων της εργατικής τάξης.

στα τις συλλογικές συμβά- σεις. Έκείνο που συμβαίνει με αυτή την πρόνοια είναι ότι η υποχρέωση τούτη των εργοδοτών αποτελεί αντίπαρο της υποχρέωσης που λαμβά- νουν οι συντεχνίες να σταμα- τούν τις ανεπισημες άπερ- γίες που χαλούνται μάλιστα «καταδικαστέες».

«Ο κ. Δίγκλινς μας ανα- φέρει επίσης πως κατοχυ- ρούνται στον Κώδικα το δι- καίωμα της απεργίας, γιά ε- πίλυση διαφορών και γιά άρ- ρομένης.

Το «δικαίωμα» της άπερ- γίας αποτελεί τη βασική ύ- ποχρέωση του Κώδικα που αφήνει τους εργάτες άναλ- πους μπροστά στους εργοδό- τες και αυτή είναι η κύρια αντίθετη μας με τον Κώδι- κα.

«Άλλο όφελγμα, μας ανα- φέρεται η «διαδικασία επίλυ- σης διαφορών δικαιωμάτων όπως είναι η έρμηνεία των συμβάσεων, προσωπικά παρά- πονα κλπ...» Η διαδικασία που προνοείται στον Κώδικα, σ' αυτές τις περιπτώσεις (έρ- μηνεία συμβάσεων, προσωπι- κά παράπονα) είναι ότι η επίλυση καταλήγει στο ύ- ποργείο όπου διεξάγεται «θεραπευτική διατηρία», ή ά- πόφαση δηλαδή πρέπει να γίνει αποδεκτή και από τις δύο πλευρές, νοσημένο ότι ε διατηρεί τις είναι αποδεκτός κ' από τους δύο: εργοδότη — συντεχνία.

Η διαδικασία αυτή είναι σε βάρος των εργαζομένων γιατί ε διατηρεί (επιμερο- γνόμους) θα μεταφέρει μια άστική νοοτροπία και σε όλες σχεδόν τις περιπτώσεις, αναπόφευκτα θα τείνει να προσεγγίζει τις απόψεις των εργοδοτών.

Άκόμα προβλέπεται στον Κώδικα πως τα έξοδα της διατηρίας θα καταβάλλονται κατά το ήμισυ από τις δύο πλευρές. Με αυτό τον τρόπο αποθερμώνεται η διεκδίκηση από πλευράς εργαζομένων γιατί ακριβώς δεν θα έχουν την ίδια οικονομική ευχέρεια στην άμείωση του δικαίου τους, όπως οι εργοδότες.

«Ο κ. Δίγκλινς μας δια- τώπως τα πιο πάνω όφελγ- ματα και λάμψεις μετά κλεί- νοντας την απάντησή του μας διαβεβαιώνει πως αυτά είναι μερικά όφελγματα που προσφέρει ο Κώδικας στην εργατική τάξη» χωρίς να μας αναφέρει ποιά είναι τα όφελγματα, προσπαθώντας έτσι να δημιουργήσει εντυπώσεις και γιά άλλα δήθεν όφελγ- ματα.

(Η έρώτηση αυτή άπορου- σε την ουσία του Κώδικα και αν ο κ. Δίγκλινς είχε και άλλα πραγματικά όφελ- γματα τότε άποδεχόμαστε θα μας τα άνέφερε. Η άνταπα- ρία τους όμως έπρεπε στη πλάστη γενικολογία).

Στην τρίτη μας έρώτηση:

ΕΡΕΥΝΑ - ΡΕΠΟΡΤΑΖ Α. ΛΑΜΠΡΟΥ

Δεδομένου ότι σε άλλες κα- πιταλιστικές χώρες παρόμοιες προσπάθειες ταξικής άρεσης και ρύθμισης των εργατικών διαφορών από το κράτος έ- χουν άποτύχει (π.χ. Άγγ- λία), πιστεύεται ότι ένας τέτοιος θεσμός μπορεί να άποδεχθεί διώσιμος γιά την Κόπρος; «Οκ. Δίγκλινς μας λέει πως η ΠΕΟ ένεργεί όρ- θά ύπογράφοντας το Κώδικα, ότι ένεργά διαλεχτικά με βάση τις συνθήκες και τις ανάγκες του αγών αμας και πως ο Κώδικας κλείνει μέσα τον έμπερία γιά τις έρ- γατικές σχέσεις που διαμορ- φώθηκε από τις έδρασης του Συνδ. Κινήματος και πως η ΠΕΟ είναι αίσιοδόξη γιά την έπιτυχία του Κώδικα άνακαι αυτό έξαρτάται και από τις άλλες πλευρές.

Έρεσι αντίθετα πιστεύου- με πως ο κώδικας άντικειμε- νικά δεν θα μπόρεσει να λει- τουργήσει εκτός κ' άν πετύ- χουν οι συντεχνίες να πεί- ρουν τους εργαζόμενους στην συνέχιση της άνοχής καταπί- νξης των δικαιωμάτων τους, πράγμα που είναι δύσκολο με- τά από τόσες θυσίες που δέ- χτηκαν να προσφέρουν μέχρι τώρα.

Σήμερα, με την ανάκαμψη οι εργαζόμενοι όλο και πιο πολύ συνειδητοποιούν πως είναι καιρός να ίκανοποιη- θούν τα παραμελημένα αι- τηματά τους όπως μάλιστα τους ύποχέθηκαν μάλιστα πραγματοποιήσαν ή σχετική άναστήλωση της οικονομίας. Έκείνο όμως που συμβαίνει σήμερα είναι πως οι έπιχει- ρηματικές προσπάθειες να δι- ασφαλίσουν τα κέρδη, ή πολι- τική της κυβέρνησης σί- γουρα δεν ένοσει αύξηση του βιοτικού έπίπεδου και λέγαμε στο άρθρο μας πως αυτή ή άδυναμία του συστή- ματος να αύξήσει ή άκόμα να σταθεροποιήσει το βιοτι- κό βιοτικό έπίπεδο θα όδη- γήσει αναπόφευκτα σε έρ- γατικές προεργίες.

Με την ύπογραφή του Κώδικα μέσα σ' αυτά τα

ΣΕΚ: ΣΗ

η εξέλιξη του εργατικού κινήματος και συγχρονα προβλήματα του σοσιαλισμού

Η ΠΡΩΤΗ ΔΙΕΘΝΗΣ

Τό Πρόγραμμα
Της Πρώτης Διεθνούς

ΜΕΡΟΣ Β'

Γιά πολλούς ιστορικούς του εργατικού κινήματος θεωρείται θαύμα το πώς όλες αυτές οι συγκρουόμενες και ανταγωνιζόμενες ιδεολογίες κατάφεραν να δεχτούν τό πρόγραμμα που παρουσιάστηκε στην εισηγητική ομιλία του πρώτου συνεδρίου, και που σύνταξε ο Μάρξ. Δεν είναι όμως δύσκολο να καταλάβει κανείς τους λόγους όταν μελετήσει τη φύση του προγράμματος αυτού και λάβει υπόψη από ποιόν γράφτηκε και κάτω από ποιές συνθήκες.

Τό πρόγραμμα υποστήριζε τις αρχές του Αγγλικού συνδικαλισμού, παλιές χαρτιστικές έννοιες και την κατάργηση της της δουλείας των νέγων: ακόμα τό πρόγραμμα αυτό ήταν υπέρ της απελευθέρωσης της Πολωνίας. Δηλαδή σέ σύγκριση με τό Κομμουνιστικό Μανιφέστο αυτό τό πρόγραμμα είναι σοσιαλ-δημοκρατικό στην αντίληψη του. Τό Μανιφέστο ασχολείται με την άνοδο του καπιταλισμού, την ιστορία ταξικών συγκρούσεων και τις αρχές και τη μέθοδο του κομμουνισμού. Τό πρόγραμμα πού σύνταξε ο Μάρξ περιέγραφε απλώς την τότε οικονομική κατάσταση στην Αγγλία. Κατάγγιλλε πώς η μεγάλη μάζα των εργατών δεν συμμετείχε στην άνοδο του επιπέδου ζωής που είχε φέρει η τεχνολογική πρόοδος και ή βιομηχανική άνοδος από τό 1848. Επίσης επικύρωσε πώς ο συνδικαλισμός ήταν τό όργανο γιά την απελευθέρωση των εργατών και πώς οι διάφορες εργατικές νομοθεσίες και ή άνοδος του συνδικαλιστικού κινήματος αποτελούσαν μία νίκη της πολιτικής οικονομίας της εργατικής δύναμης έναντι της πολιτικής οικονομίας της περιουσίας.

Τό μήνυμα όμως και τό συμπέρασμα που προσπάθησε να

προωθήσει ο Μάρξ από όλα αυτά ήταν τό εξής: πώς τά μεγάλα πειράματα δηλαδή οι πολιτικές, κοινωνικές και ιστορικές εξελίξεις από τό 1848 μέχρι τότε είχαν αποδείξει πώς η παραγωγή σέ μεγάλη κλίμακα και μέ όλα τά τεχνολογικά μέσα ΘΑ ΜΠΟΡΟΥ ΣΕ να συνεχίσει χωρίς να υπάρχουν εργοδότες και εργοδοτούμενοι. Εδώ βέβαια διαφωνούσε ριζικά μέ τους θετικιστές και μέ πολλούς άλλους, αλλά ο τρόπος πού παρουσιάστηκε αυτή η ιδέα δεν απέκλεισε τό πρόγραμμα από τό να γίνει αποδεκτό από τό συνέδριο.

Γιά τό θέμα της κατάληψης της πολιτικής εξουσίας τό πρόγραμμα μάλλον υποστήριζε δημοκρατικές διαδικασίες. Αναφέρθηκε στα υπάρχοντα κοινοβουλευτικά συστήματα πού δεν αντιπροσώπευαν τό λαό, καταλήγοντας πώς μεγάλο καθήκον της εργατικής τάξης είναι η κατάληψη της πολιτικής εξουσίας. Αυτό και τό τόν Μάρξ ήδη τό είχε συλλάβει ή εργατική τάξη και αποδεκνύσαν μέ την πολιτική οργάνωση της εργατικής τάξης πού γινόταν στην Αγγλία, Γερμανία, Γαλλία και Ιταλία.

Αυτές ήταν οι προοπτικές πού έβασε ο Μάρξ στό πρώτο συνέδριο της Πρώτης Διεθνούς. Τό πρόγραμμα επικυρώθηκε τό 1866 και έγινε αποδεκτό στό τέταρτο συνέδριο τό 1869. Απλήρητη είχε, ειδικά μέσα στους Αγγλους συνδικαλιστές και πρώην οπαδούς του Όουεν οι οποίοι άρχισαν μία στενή συνεργασία μέ τόν Μάρξ. Η συνεργασία αυτή όμως δεν διάρρηξε και βασίστηκε μάλλον πάνω σέ δευτερεύοντα θέματα. Οι Αγγλοι συνδικαλιστές και ιδρυτές της Πρώτης Διεθνούς ήταν στην ουσία σοσιαδημοκράτες, αν και τότε ονομάζονταν κομμουνιστές. Υποστήριζαν τόν Μαρξ και τό πρό-

γραμμά του αλλά όχι τά συμπεράσματά του. Τό 1872 όταν διασπάστηκε η Πρώτη Διεθνής τράβηξαν μέ τό φιλελεύθερο κόμμα του Γλάδστον.

Η Διάσπαση της Πρώτης Διεθνούς

Ποιές τώρα ήταν οι συνθήκες γύρω από την διάσπαση της Πρώτης Διεθνούς; Ουσιαστικά έχουν να κάνουν μέ την διαμάχη μεταξύ μαρξισμού και αναρχισμού.

Στό συνέδριο της Χάγης τό 1872, ένα χρόνο μετά από την Κομμούνα του Παρισιού, και την τρομερή αυτή εμπειρία, βλέπουμε και μία ολοκάθαρη διαχώριση του μαρξισμού από όλες τις άλλες τάσεις.

Τά έγγραφα του συνεδρίου της Χάγης δείχνουν πώς ή κύρια διαφωνία του Μάρξ και των άλλων μέ τόν Μπακούνιν υπήρξε τό θέμα της ανάγκης γιά την εργατική τάξη να καταλάβει την πολιτική εξουσία. Ο Κάρολος Λοκνέ, πού είχε λάβει μέρος στην Κομμούνα του Παρισιού πήγε ένα δέμα πού πέρα υποστηρίζοντας την ανάγκη γιά οργανωτικά και ιδεολογικά ενιαία, ανεξάρτητα προλεταριακά κόμματα σέ κάθε χώρα. Ο ίδιος εξέφρασε την άποψη πώς ή άποτυχία της Κομμούνας οφειλόταν σ' άκριβώς αυτή την έλλειψη. Οι αναρχικοί διαφωνούσαν ριζικά. Η έννοια της εξουσίας όπως την παρουσίαζαν οι αντίπαλοί τους ήταν άηδής σ' αυτούς.

Εκτός από αυτές τις βασικές ιδεολογικές διαφωνίες μεταξύ των αναρχικών και των άλλων του συνεδρίου γύρω από τό συγκεκριμένο θέμα της Παρισινής Κομμούνας, βγήκαν στη φόρα και πολλά άλλα θέματα πού άφορούσαν την δράση των αναρχικών μέσα στην Π.Δ. και έξω. Τό Γενικό Συμβούλιο είχε άνα-

θέσει σέ μία επιτροπή την διερεύνηση των δραστηριοτήτων και οργανώσεων του Μπακούνιν. Η έκθεση της επιτροπής αυτής πού παρουσιάστηκε στο συνέδριο ήταν μία σφοδρή καταγγελία έναντι των αναρχικών και τόν τρόπο πού δρούσαν στο διεθνές εργατικό κίνημα. Υπήρχαν και προσωπικές κατηγορίες έναντι του Μπακούνιν γιά κλοπή χρημάτων και προδοσία των αρχών της Πρώτης Διεθνούς. Ο Μπακούνιν διώχθηκε παίρνοντας μαζί του πολλά από τά μέλη της Π.Δ. από την Ιταλία και Ισπανία. Γιά να καταχειρώσει τη νίκη του ο Μάρξ εισήχθηκε την μεταφορά του Γενικού Συμβουλίου τό 1872 στη Νέα Υόρκη, όπου και μεταφέρθηκε. Ο Μάρξ δεν περίμενε από την Π.Δ. να επιδιώκει και διαλύθηκε στην Φιλαδέλφεια τό 1876. Ο σκοπός του ήταν να είναι τό κέντρο της Π.Δ. μακριά από την Εύρώπη και την επιρροή των αναρχικών τους οποίους δεν ήθελε να την καταλάβουν, πριν διαλυθεί τελείως. Αυτό τό πέτυχε. Οι αναρχικοί ανέπτυξαν τό κίνημά τους στην Ισπανία και Ιταλία όπου ο αναρχισμός πήρε μαζική μορφή και ή Π.Δ. πέρασε ένα ήσυχο θάνατο.

Η Π.Δ. ήταν τό πεδίο μάχης μεταξύ Μαρξισμού και Αναρχισμού και αυτή ή διαμάχη ξεκαθάρισε τις δύο θέσεις μέ τό αποτέλεσμα να παύσει ο αναρχισμός να είναι ένα από τά κέντρα στην εξέλιξη της σοσιαλιστικής σκέψης και στην εξέλιξη του εργατικού κινήματος στην Δυτική Εύρώπη. Δεν υπήρξε όμως στην Π.Δ. διαμάχη μεταξύ μαρξισμού και σοσιαλ-δημοκρατισμού. Στην Π.Δ. αυτά τά δύο άπλώς συναντήθηκαν χωρίς να συγκρουθούν (όπως στην εισηγητική ομιλία του πρώτου συνεδρίου π.χ.). Αυτή ή συμβίωση όμως, λίγο πολύ πριν την διάλυση της Π.Δ. είδη άρχισε να καταρρέει και ή διαμάχη μεταξύ των δύο στό τά επόμενα χρόνια, και μέχρι σήμερα έχει τεράστια σημασία στην εξέλιξη της σοσιαλιστικής σκέψης και του εργατικού κινήματος.

ΟΙ ΤΟΥΡΚΟ- ΚΥΠΡΙΟΙ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ 3η ΣΕΛΙΔΑ

εις των Έλληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων. Έστω κι αν ο λαός στο σύνολό του αισθάνεται ένωμένος έναντι στον ιμπεριαλισμό και την τουρκική κατοχή. Η σύνδεση των δύο άστικών τάξεων με τόν ιμπεριαλισμό και ή άποξένωσή τους από τό λαϊκό αίσθημα και κίνημα, τους επιβάρυνε τόν ρόλο του κυματοθραύστη του λαϊκού κινήματος, παρά του πρωτοπόρου καθοδηγητή. Ανάγκη κι αν ένα κομμάτι της άστικής τάξης τρέφεται από πατριωτικά συνθήματα, τού είναι αδύνατο μέσα στην τόσο περιελεγχμένη από τον ιμπεριαλισμό κατάσταση, με τις αντιθέσεις πού δημιουργήσαν ανάμεσα σεις δύο κοινότητες, να βρει τό δρόμο του σωστού αγώνα.

Μόνο ή εργατική τάξη των Έλληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων, μπορεί να διεξάγει τόν κοινόν αγώνα γιατί έχει κοινούς στόχους σεις δύο κοινότητες. Μόνο όταν ο εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας συνδεθεί με τόν κοινωνικό μπορεί να διεξαχθεί με επιτυχία ένας κοινός αγώνας.

Οι τελευταίες εργατικές κινητοποιήσεις των Τουρκοκυπρίων εργατών είναι ένα βήμα προς αυτό τόν αγώνα.

Οι προοπτικές σήμερα δεν φαίνονται τόσο απαισιόλογες. Κυρίως γιατί δεν έγινε καμιά σοβαρή προσπάθεια γιά προγραμματισμό και συντονισμό αυτού του αγώνα. (Ο συντονισμός είναι απαραίτητος καθότι ή κυρία εργατική τάξη βρίσκεται ντεφάκτο χωρισμένη).

Οι Τουρκοκύπριοι εργάτες, ακόμα από συνθήκες καταπίεσης και τρομοκρατίας, είναι δύσκολο να αναλάβουν φανερά πρωτοβουλία γιά ένα τέτοιο συντονισμό. Είναι αναγκασμένοι να περιορίζονται σέ καθαρά συνδικαλιστικά αίτήματα εκδράζοντας έμμεσα την αντίθεσή τους προς την πολιτική κατάσταση στα κατεμάχια. Η Έλληνοκυπριακή εργατική τάξη σαν πιά μαζικά και ελεύθερο κίνημα έχει πιά πολλές δυνατότητες. Η άποδοχή όμως της διζωνικής από την ήγεσία ενός μεγάλου κομματιού της Έλληνοκυπριακής εργατικής τάξης (πού σημαίνει άποδοχή του διαχωρισμού του κυπριακού λαού σέ Έλληνοκυπρίους και Τουρκοκυπρίους και εγκατάλειψη του Τουρκοκυπριακού λαού στα χέρια της Τουρκοκυπριακής κεφαλαιοκρατίας) και οι συμφωνίες μέ τό κεφάλαιο πού στέγασαν από την Έλληνοκυπριακή εργατική τάξη βασικά της δικαιώματα κάθε άλλο παρά συμβάλλουν στην εδραίωση του κοινού αγώνα.

Έτσι οι κινητοποιήσεις των Τουρκοκυπρίων εργαζομένων, κινητοποιήσεις ενός κομματιού της κυπριακής εργατικής τάξης, κινδυνεύουν να μείνουν άνολοκληρωτες ή να πάσουν μέ τό πέρας του χρόνου μέν άλλην τροπή, αν δεν υπάρξει ή κατάλληλη ανταπόκριση και συντονισμός από την Έλληνοκυπριακή εργατική τάξη.

ΚΑΘΕ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ

ΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ

«Πιστεύω ότι ή επίσκεψις αυτή υπήρξε χρήσιμος από πάσης άπόψεως, κυρίως διότι μου έδόθη ή εύκαιρία να εκθέσω τάς άπόψεις μας επί του Κυπριακού Ζητήματος και την σημερινήν θέσιν του ε ι ς π ο λ υ μ ε γ α λ ο ν α ρ ι θ μ ο ν π ρ ο σ ω π ι κ ο τ ή τ ω ν, α ι ό πο ι α ι ένδιαφέρονται δια τό Κυπριακόν πρόβλημα» (υπογράμμιση δική μου). Η δήλωση έγινε από τόν κ. Σπύρο Κυπριανού ύστερα από την άφιξη από τις ΗΠΑ, όπου όπως έξηγει είδε και μίλησε σέ πολλές προσωπικότητες.

Από τότε πού θυμάμαι τό Κυπριακό πρόβλημα ήταν θέμα προσωπικότητων και έξυπνων ανθρώπων πού ανάλωσαν τη φαιά ουσία του έγκεφάλου τους γιά να τό λύσουν. Και επειδή γιά να λυθί ένα δύσκολο πρόβλημα είναι απαραίτητη ή ήσυχία — να μήν ενοχλούνται δηλαδή οι προσωπικότητες στο έργο τους — υπήρχε ή άπαιτηση να κάνει ο λαός ήσυχία.

Έτσι ή ήσυχία και ή τάξη κρατιόταν γιατί οι έπιμελητές πού διορίστηκαν έκαναν καλά τη δουλειά τους και πείσανε πράγματι τόν κόσμο να κάθεται ήσυχος. Υπήρχαν βέβαια και οι εποχές πού ή άνησυχία του κόσμου ήταν διάχυτη, όταν γιά παράδειγμα χτυπούσε

ή χούντα, αλλά μπορούμε γενικά να πούμε ότι οι έπιμελητές της ήσυχίας έκαναν καλά τη δουλειά τους.

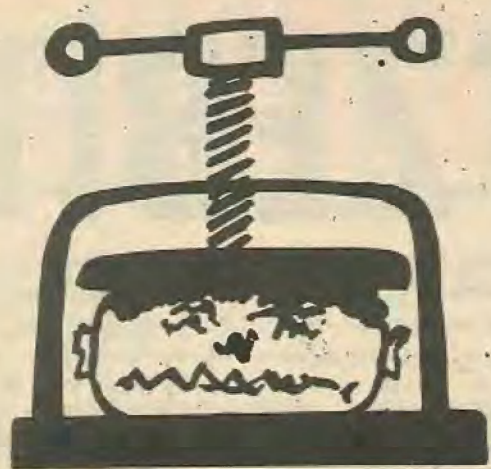
Γιά μεγάλα χρονικά διαστήματα οι προσωπικότητες έδω στην Κύπρο άφέθηκαν άπερίσπαστες γιά να λύσουν τό Κυπριακό συνεννοούμενες μάλιστα μέ άλλες προσωπικότητες στο έξωτερικό. Η άγαπημένη τους μέθοδος ήταν τά παρασκήνια, προφανώς γιά να μήν παρενοχλούνται στο έργο τους γιά λόγους δημόσιου συμφέροντος.

Τελευταία μας κάνουν να πιστέψουμε στην προσωπικότητα του Κάρτερ πού έστειλε τόν Κλίφορντ προσωπικότητα μέ μεγάλο κύρος. Ύστερα, παρά λίγο να είχαμε και την προσωπικότητα του Έτζεβιτ αλλά δυστυχώς σκόνταψε στην απόλυτη πλειοψηφία. Έτσι μία εύκαιρία χάθηκε...

Βέβαια δεν πειράζει. Σύντομα κάτι άλλο θα φανεί να μαστε σίγουροι... Όσο γιά τις μάζες και έδω και στο έξωτερικό, δεν θα πρέπει να μπλεχτούν στο παιχνίδι μέ κανένα τρόπο.

Τούτο οι προσωπικότητες τό θεωρούν επικίνδυνο.

Ο ΕΚΦΡΑΣΤΙΚΟΣ

ΜΑΘΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

1ο ΠΑΓΚΥΠΡΙΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ Ν. Δ. ΛΟΪ·ΖΟΥ

Τό οργανωτικό πρόγραμμα

Στην προηγούμενη έκδοση, αναφερθήκαμε στα κυριότερα σημεία της ιδρυτικής διακήρυξης της Δ.Ν.Δ.Λ.

Σ' αυτή την έκδοση θ' αναφερθούμε στο σημαντικότερο ίσως πρόβλημα, που προβάλλει μπροστά μας, τὸ οργανωτικό.

Στην οργανωτική απόφαση τοῦ Πρώτου Παγκυπρίου Συνεδρίου τονίζεται:

ΤΟ ΒΑΣΙΚΟ ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΟ ΣΧΗΜΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΚΕΝΤΡΩΤΙΚΟ.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ Δ.Ν.Δ.Λ. σὰν ὁργανωτικὴ βασικὰ μετωπικὴ μετ' αὐτοαπαικτιστικὴ χαρακτήρα δίνει μεγάλη σημασία στὴν αὐτοοργάνωση καὶ τὴν πρωτοβουλία τῶν κλαδικῶν ἐργάνων πάνω σὲ ζητήματα ποὺ ἀφορῶν τὰ μαθητικά προβλήματα κάθε σχολείου καὶ κάθε ἐπαρχίας ξεχωριστά, φυσικὰ μέσα στὰ πλαίσια τῶν γενικῶν ἀρχῶν, προοπτικῶν καὶ ὁργανωτικῶν στόχων τῆς Δ.Ν.Δ.Λ. ποὺ ἐγκρίνονται ἀπὸ τὰ συνέδρια.

Τὸ κάθε κλαδικὸ ὄργανο κα-

ταρτίζει τὸ δυνά του ὁργανωτικὸ πρόγραμμα καὶ πλάνο στὸ

ἐπίπεδο τῆς λειτουργίας του καὶ φροντίζει, ὥστε νὰ εὐθυγραμμίζεται στὸν κλάδο ποὺ ἐγκρίνει τὸ Α' Παγκύπριο Συνέδριο.

Κεντρικὴ ἐπιτροπὴ τῆς ὁργάνωσης ἔχει τὴν εὐθύνη τοῦ γενικοῦ συντονισμοῦ τῆς δουλειᾶς, τῆς ὁργανωτικῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς ὁμαλῆς λειτουργίας ὅλων τῶν κλαδικῶν ὁργάνων.

Ὅπως τονίσαμε καὶ στὴν ἀρχὴ τῆς εἰσαγγελίας μας ἡ ὁ-

ρακτηρὰ τῆς ὁργάνωσης προτείνουμε τὸ παρακάτω ὁργανωτικὸ πρόγραμμα μέχρι τὸ ἐπόμενο Παγκύπριο Συνέδριο.

α) Νὰ γίνουν ὁργανωτικὰ σεμινάρια γιὰ τὴν μελέτη καὶ τὴν καλύτερη κατανόηση τῶν ὁργανωτικῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ καταστατικοῦ τῆς ὁργάνωσης. Τὸ Α' σεμινάριο μπορεῖ νὰ γίνῃ μετ' ἐναρξὴ τοῦ ἐπόμενου σχολικοῦ χρόνου. Τὰ ἀποτελέσματα νὰ ἐκδοθοῦν σὲ μικρο-σοφές.

β) Νὰ γίνουν συνέδρια καὶ συνελεύσεις ὅλων τῶν κλαδικῶν ὁργάνων μέχρι καὶ τοῦ ἐπιπέδου τῶν Ε.Σ.Ε.

γ) Νὰ γίνῃ προσπάθεια ἐφαρμογῆς τοῦ καταστατικοῦ σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα. Αὐτὸ ἀποτελεῖ εὐθύνη ὅλων τῶν Κεντρικῶν καὶ κλαδικῶν ὁργάνων.

δ) Ἐκδοση δελτίου τῆς ὁργάνωσης εἴτε ἐνσωματωμένο στὴ Σοσιαλιστικὴ Ἐκφραση εἴτε ξεχωριστὰ.

ε) Νὰ ὁργανωθοῦν σεμινάρια μετ' εὐθύνη τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς, γιὰ τὴν ἀποκλήρωση τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν διακη-

ρυξῶν τῆς Δ.Ν.Δ.Λ. καὶ δι' ἀποτελέσματα νὰ πάρουν τὴ μορφή εἰσηγητικῶν ἐγγράφων στὸ Β' Παγκύπριο Συνέδριο.

ζ) Ὅλα τὰ κλαδικὰ ὄργανα νὰ δουλέψουν ἐντατικά, μεθοδικὰ καὶ προγραμματισμένα γιὰ τὴν ἀξίωση τῶν μελῶν τῆς ὁργάνωσης μας καὶ τὸ ἀνέδρασμα τοῦ ἰδεολογικοῦ καὶ ὁργανωτικοῦ τους ἐκπαιδευ.

η) Οἱ Ε.Σ.Ε. σὲ συνεργασία μετ' ἀπόλοιπα κλαδικὰ ὄργανα νὰ καταρτίσουν κατάλογο τῶν σχολείων καὶ ὁποῖα ἡ ὁργάνωση δὲν ἔχει μέχρι τώρα καταφέρει νὰ στήσῃ μηχανισμό, καὶ νὰ γίνῃ προσπάθεια ὥστε νὰ θημιστεργηθοῦν πυρήνες τῆς ὁργάνωσης καὶ στὸ τελευταῖο σχολεῖο τῆς Κύπρου.

Μὲ τὸ Πρώτο Παγκύπριο Συνέδριό τῆς, ἡ Δ.Ν.Δ.Λ. πιστεύει πὼς ἔβαλε τίς βάσεις γιὰ μιὰ σωστὴ ὁργανωτικὴ δομὴ, βασικὴ προϋπόθεση γιὰ ἀγώνα ἀναπροσαρμογῆς τῆς Παιδείας, ἔτσι ὥστε νὰ μετατραπῇ ἀπὸ φυτὸ πρὸς ἀνελεύθερων ἀνθρώπων σὲ φυτὸ πρὸς ἐλευθέρων ἀγωνιστῶν.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ-ΤΕΧΝΕΣ

Η ΛΑΪΚΗ ΣΚΗΝΗ ΤΗΣ Σ. Ν. ΕΔΕΝ

Γύρισε ἀπὸ τὴν μεγάλην περιοδεία τῆς στὴν Κρήτη, ἡ Ἐρασιτεχνικὴ Λαϊκὴ Σκηνὴ τῆς ΕΔΕΝ, ὅπου ἔδωσε παραστάσεις σὲ ὅλες τὶς πόλεις καὶ μεγάλα ἀγροτικά κέντρα τῆς Μεγαλονήσου μετ' ἐργὸ Πολιτικο-Ντοκουμέντο «ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ». Μετ' ἐργὸ αὐτοῦ τὴν ὁμάδα τῆς Λαϊκῆς Σκηνῆς τῆς ΕΔΕΝ, ἔκαμε γνωστὸ στὸν Κρητικὸ λαὸ τὸ πρόβλημα-μας καὶ ἀποκάλυψε ἀπὸ σκηνῆς τοὺς προδότες καὶ φονιάδες τῆς Κύπρου.

«Αδέρφια μας εἴμαστε μαζί σας» ἦταν τὸ κρεσέντο τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ τῆς Κρήτης ἀποκλήρης, ποὺ πέρασε καὶ πέραν ἀπὸ αὐτὴν ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο ἀγώνα κοινωνικῆς δικαιοσύνης καὶ λαϊκῆς κυριαρχίας. Εἴχαμε μιλήσει καὶ ἀλλή πορὰ γι' αὐτὴν τὴν ἀλόφωτη, εἰλικρινὴ ἀλληλεγγύη αὐτοῦ τοῦ περήφανου κομματιοῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τὸ Κρητικὸ λαὸ. Θάμεινε ὅμως ἐνὰ κενὸ ν' ἀν' ἐναεπανάλαμβαναν ὁρισμένα σημεῖα τῆς ἐμπειρίας μας αὐτῆς πρῶτου προχωρήσουμε πιο κάτω. Θὰ θέλαμε νὰ ἐπαναλάβουμε πὼς ὅπου πῆγε ἡ Λαϊκὴ Σκηνὴ, σὲ ὅλα τὰ γωνία τῆς Κρήτης καὶ ἀν' ἔδωσε παράσταση ἡ βασικὴ συγκινητικὴ

παρατήρησή ἦταν πὼς ὁ Κρητικὸς λαὸς δένουμιετρεῖται στὴν παράστασή σαν ἀπλὸς θεατῆς, καὶ οὐτε ἔδωσε τὸ ἀγέτιμο τοῦ εἰσηγητοῦ ἀποσυναίσθηματικὴ ἀνάγκη. Εἶχε συλλάβει σ' ὅλες τοὺς διαστάσεις τὸ μῦθμα, τὴ σημασία τῆς δουλειᾶς τῆς Λαϊκῆς Σκηνῆς καὶ τῆς παρουσίας τῆς στὸν Ἑλληνικὸ χῶρο. Εἶχε συλλάβει τὸ νόημα τοῦ κοινῶν ἀντιϊμπεριαλιστικοῦ ἀγώνα τῶν λαῶν ποὺ ἀγωνίζονται γιὰ λεφτεριά καὶ κοινωνικὴ δικαιοσύνη. Καὶ τὸ ἀποκορύφωμα, ὅσο ἀπίστευτο καὶ ἀν' ἐμὲς φαίνεται, εἶταν πὼς ὅταν ὁμάδα αὐτῆς τῆς ΕΔΕΝ, προτάθηκαν γιὰ νὰ διαμνηθοῦν στὴν Κύπρῳ πὼς ὁ Κρητικὸς λαὸς εἶναι ἐτοιμὸς γιὰ τὴν ἀντίστασιν, ὡς ἡ Δ.Ν.Δ.Λ. προτάθηκαν γιὰ νὰ διαμνηθοῦν στὴν Κύπρῳ πὼς ὁ Κρητικὸς λαὸς εἶναι ἐτοιμὸς γιὰ τὴν ἀντίστασιν, ὡς ἡ Δ.Ν.Δ.Λ. προτάθηκαν γιὰ νὰ διαμνηθοῦν στὴν Κύπρῳ πὼς ὁ Κρητικὸς λαὸς εἶναι ἐτοιμὸς γιὰ τὴν ἀντίστασιν, ὡς ἡ Δ.Ν.Δ.Λ. προτάθηκαν γιὰ νὰ διαμνηθοῦν στὴν Κύπρῳ πὼς ὁ Κρητικὸς λαὸς εἶναι ἐτοιμὸς γιὰ τὴν ἀντίστασιν.

Φυσικὰ τὸ σημερινὸ γραφτὸ ἔχει σκοπὸ νὰ δάξει κάτω καὶ τοὺς πιο πέρα στόχους τῆς Λαϊκῆς Σκηνῆς τῆς ΕΔΕΝ, τὴ φιλοσοφία καὶ προ-

οπτικὴς τῆς:

Ἡ Ἐρασιτεχνικὴ Λαϊκὴ Σκηνὴ τῆς ΕΔΕΝ ἰδρύθηκε μετὰ τὸ προδοτικὸ πραξικόπημα καὶ τὴν Τούρκικη ἐισβολὴ τοῦ Ἰουλίου 1974. Μέσα στὶς προσπάθειες γιὰ ὁργάνωση σωστοῦ ἀγώνα γιὰ ἀπελευθέρωση, βλέπουμε παράλληλα πὼς στὸν πολιτικὸ τομέα πρέπει ὁ λαὸς νὰ ὀρεῖ τὸ κληθινὸ πνέσμα καὶ τὰ δικά του ὅπλα. Καὶ σαν τέτοια εἶναι ἡ Τέχνη. Ἡ Τέχνη σὰ μέσο πάλης, διαφώτισης, δυνατότητας νὰ μπορεῖ ὁ λαὸς ν' ἀντιμετωπίζῃ καὶ νὰ διαφεντέβῃ τὴν τύχῃ του. τὶς ρίζες τοῦ κατὰ τὴν δια του, τὰ ὄνειρα του. Νὰ μπορεῖ ὁ λαὸς νὰ κάνει δική του τὴν ὑπόθεσιν τῆς Τέχνης.

Ἀργότερα στήθηκε πάνω σὲ πιο ολοκληρωμένη βάση ἡ ὅλη δουλειὰ καὶ ἰδρύθηκε μετὰ ἀπὸ ἀπόφαση τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου, τὸ Γραφεῖο γιὰ τὰ Πολιτιστικά τοῦ ὁποῖο ἀποτελεῖ τὸν φορέα ὅλων αὐτῶν τῶν ἐπιδιώξεων, γιὰ μιὰ Τέχνη ποὺ ν' ἀσχολεῖται μετὰ τὰ προβλήματα τοῦ λαοῦ, ν' ἀνοίγει δρόμους πρὸς τὴ λύση τους καὶ νὰ μπορεῖ νὰ ἔχει ἀποτελεσματικὸ ρόλο πάνω στὴν ἴδια τὴν πολιτιστικὴ ἐξέλιξη αὐτοῦ τοῦ λαοῦ. Παράλληλα τὸ Πολιτιστικὸ νὰ

προσπαθεῖ νὰ προσφέρει τὶς συλλογικὲς τοῦ δυνάμεις γιὰ τὴν ἐξοκρύαση, φυχαγωγία καὶ μόρφωση, τὴν αἰσθητικὴ καὶ λιέργεια τόσο τῶν συντρόφων μέσα στὴν ὁργάνωση ὅσο καὶ τῆς πλατύτερης μάζας. Ἐνὰς ἀγὼνας σὰ λαὸς στὸ σύνολο τοῦ γιὰ νὰ θροῦμε τὴν κληθινὴν μας ταυτότητα.

Τόσο τὸ θέατρο, ἡ μουσικὴ, τὸ τραγούδι, ὁ χορὸς κλπ. σὰ μέσα μαζικῆς ἐπικοινωνίας, ἀποτελοῦν μέρος τῆς γενικώτερης ἐπαναστατικῆς διαδικασίας (προτάσεις).

Ἐπαίδῃ τὴν ἐξουσία τῶν αἰσθῶν ἔχει σήμερὰ στὰ χέρια τῆς ὅλα τὰ μέσα μαζικῆς ἐπικοινωνίας (ῥάδιο, τηλεόραση, σινεμά κλπ.) καὶ ἐπειδὴ στὴν ἐποχὴ μας ὅλα σχεδὸν αὐτὰ τὰ μέσα ἐπικοινωνίας ἀποτελοῦν ἐργαλεῖα (ὄπλα) στὰ χέρια τῶν αἰσθῶν, γιὰ νὰ χρησιμοποιοῦν καὶ κατευθύνουν τὶς μάζες, νὰ τὶς ἀλλοτριώνουν καὶ υποτάσσουν, ὁ ἀγὼνας ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ πλησιάσουμε τὸ λαὸ εἶναι τεράστιος. Πρέπει νὰ κάνουμε τραγούδια, θέατρο, μουσικὴ, γιὰ τὸ λαὸ. Πρέπει οἱ ἴδιες οἱ μάζες νὰ μπουκτο χορὸ καὶ στὸ τραγούδι με συμμετοχὴ μαζικὴ. Ἀνοιχτὲς συναυλιὲς στὸ λαὸ με δυνατότητα μαζικῆς συλλογικῆς συμμετοχῆς. Δὲν μπορεῖ νὰ νοηθεῖ ἀγὼνας χωρὶς τὴν συμμετοχὴ τῶν μαζῶν. Πρέπει νὰ δώσουμε στὸ λαὸ πολιτικὰ καὶ νητὰ μέσα ἀπὸ τὸ τραγούδι, τὸ θέατρο, τὸ χορὸ κλπ. τὸ μεταξὺ ἑκὼν εἶναι δυνατό

μποροῦν νὰ στήθουν θέατρα πυρήνες, πολιτιστικοὶ σύλλογοι, χορευτικὰ συγκροτήματα, νὰ γίνῃ. Μόνον αὐτοὺς τὸν τρόπον θὰ βοηθήσουμε τὸ λαὸ νὰ ἀπομυθοποιήσῃ τὴν Τέχνην καὶ νὰ καταλάβῃ πὼς καὶ αὐτὴ εἶναι δική του δουλειὰ.

Με αὐτὸ τὸ πνέσμα καὶ προοπτικὲς ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια δουλέβει τόσο ἡ Λαϊκὴ Σκηνὴ τῆς ΕΔΕΝ ὅσο καὶ ἄλλα συγκροτήματα καὶ λαϊκὲς ορχήστρες τῆς ὁργάνωσης μας, σ' ὅλη τὴν ἐλευθέρην Κύπρῳ. Ἦδῃ στήθηκαν καὶ λειτουργοῦν πολιτιστικοὶ σύλλογοι σὲ πέντε Τοπικὲς Ὀργανώσεις. Ἀναφέρουμε δυὸ πολὺ ἀξιόλογες: Τὸ χορευτικὸ συγκροτῆμα Κυπριακῶν χορῶν τῆς ΕΔΕΝ Λεμεσοῦ, καὶ ἡ θεατρικὴ Ὀμάδα τῆς Τ.Ο. ΕΔΕΝ Παλαιχωρίου.

Αὐτὴ τὴν περίοδο ἡ Λαϊκὴ Σκηνὴ τῆς ΕΔΕΝ δίνει παραστάσεις σ' ὅλα τὰ χωριά καὶ πόλεις τῆς ἐλευθέρης Κύπρου καὶ συμμετέχει σὲς ἐκδηλώσεις γιὰ τὴς μαύρες ἐπετειοὺς τοῦ πραξικοπήματος καὶ Τούρκικης ἐισβολῆς. Στὸ μεταξὺ γίνονται οἱ προετοιμασίες γιὰ τὴν μεγάλην ἐξόρμηση σὲ μεγάλες πόλεις τῆς Ἑυρώπης ὅπου ὑπάρχουν χιλιάδες Ἕλληνες ἐργάτες μετανάστες, γιὰ μιὰ σειρά ἀπὸ παραστάσεις μετ' ὅσον τῆς Κουπριακῆς Τραγωδίας.

Η ΠΤΩΣΗ ΕΤΖΕΒΙΤ

Τελική φάση μίας πορείας προς την έξουσία ή στρατιωτικό πραξικόπημα

Η άποτυχία του Έτζιεβίτ να κρατηθεί στην έξουσία παρ' όλο γεγονός ότι δεν συγκέντρωσε απόλυτη πλειοψηφία μέσα στο Τούρκικο Κοινοβούλιο, αποτελεί ένα περίεργο φαινόμενο αν λάβει κανένας υπ' όψιν ότι παρ' τις «έπιμονες προσπάθειες» που κατέβαλε, δεν κατάφερε τελικά να αποσπάσει μέσα από ένα διεφθαρμένο και χρεωκοπημένο πολιτικό-κοινωνικό κατεστημένο μια δωδεκάδα κοινοβουλευτικούς εκπρόσωπους για να στηρίξει μια δική του ισχυρή Κυβέρνηση.

Το γεγονός αυτό φαντάζει ακόμα πιο παράξενο αν λάβει κανένας υπ' όψιν ότι μέσα στην τελευταία δεκαετία η άρχουσα τάξη της Τουρκίας έχει να επιδείξει ένα ρεκόρ στον τομέα της δωροδοκίας, της εξαγοράς και της μαδιακής μετακίνησης βουλευτών της από το ένα αστικό κόμμα στο άλλο.

Εύλογα επομένως κανένας μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση το κατά πόσον ο ίδιος ο Έτζιεβίτ ένοιωσε ικανός και ήθελε ύστερα από τις τελευταίες εκλογές στην Τουρκία να αναλάβει την έξουσία και να κυβερνήσει.

Τα νούμερα των τελευταίων τουρκικών εκλογών μαζί με τον συσχετισμό των πολιτικών δυνάμεων που καθόδετα πίσω τους εύκολα μπορούν να οδηγήσουν στο συμπέρασμα ότι ο Έτζιεβίτ υπολόγισε πως «δεν ήθε-

λε ακόμα ή ώρα του».

Η τελευταία του άποψη δείχνει καθαρά ότι θέλησε να κιντήσει τις μεγαλύτερες του ελπίδες πάνω στην πρόκληση να κανένας συνασπισμός της δεξιάς υπό τον Ντεμιρέλ που θα λειτουργεί στη βάση μιας πολιτικής γραμμής η οποία θα καθορίζεται από τα πιο εξτρεμιστικά στοιχεία της Τουρκικής άρχουσας τάξης, όχι μόνο δεν θα γίνει ο ίδιος να λύσει κανένα από τα καυτά κοινωνικά και οικονομικά προβλήματα της Τουρκίας, αλλά πέρα απ' αυτό θα συμβάλει στην παρα πέρα δυνάμηση της ήδη θαυμάσιας κρίσης που μαστίζει σήμερα την Τουρκία.

Το γεγονός δε αυτό αναπόφευκτα θα δημιουργήσει μέσα στους κόλπους του κόμματος της άρχουσας τάξης της Τουρκίας που σήμερα στέκεται ενάντια στον Έτζιεβίτ, τα γρήματα

δυσία που θα του επιτρέψουν να εξασφαλίσει όση υποστήριξη και άνοχη του χρειάζεται από τη πλευρά του τουρκικού κατεστημένου για να κυβερνήσει.

Ενεί που τα πράγματα αρχίζουν να ναι λίγο σκοτεινά είναι πάνω στο ποιά θα είναι η αντίδραση των Αμερικανών και των Τούρκων στρατηγών σ' αυτό το παιχνίδι της μεταβίβασης της εξουσίας από μια μεριά της αστικής τάξης σε μια άλλη.

Η υπαλλαγματική λύση που προσφέρει ο Έτζιεβίτ σήμερα στην τάξη του μέσα στην Τουρκία, φαίνεται ότι αποτελεί για τους Βορείο-Αμερικανούς ένα δίλημμα που τους προβλημα-

τίζει. Φαίνεται ότι η διεξόδος που τους προσφέρεται από τον μαθητή του Κίσιγκερ δεν είναι τέτοια που να τους δοθώ εις το να καταλήξουν εύκολα σ' ένα συγκεκριμένο συμπέρασμα πάνω στο κατά πόσον ένα άνοιτο πραξικόπημα αποτελεί την λιγότερο δυνάτη για τα συμφέροντά της λύση.

κρατικού κόμματος μετρά τις εξελίξεις κα. περιμένει. Ξέρει ότι η τάξη από την οποίαν ξετρά να τον χηρεί εντολοδόχο πρωθυπουργό της, δεν έχει άλλη διεξόδο από του ν' αγναλιάσει το πρόγραμμα να τις μεταρρυθμίσεις που της προτείνει προκειμένου να εκσυγχρονίσει τον αναχρονιστικό χαρακτήρα

Αυτό εξηγεί τόσο την στάση αναμονής όσο και τις διασπινόμενες τάσεις των Τούρκων στρατηγών οι οποίοι τελευταία αφήνουν σημάδια που δείχνουν ότι είναι δυνατόν να μην αντιδράσουν στα σχέδια και την πορεία που δοκιμάζει να χαράξει ο Έτζιεβίτ προς την έξουσία.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες ο άρχηγός του Λαϊκού Δημο-

και τις δομές της. Γι' αυτό είναι φυσικό να θεωρεί ότι ο χρόνος δουλεύει υπέρ του. Και παρ' όλο ότι δεν φαίνεται να αποκλείει την πιθανότητα ενός ανοικτού στρατιωτικού πραξικοπήματος εντούτοις για την ώρα φαίνεται ότι θεωρεί πως μια τέτοια εξέλιξη θα ήταν πιο πιθανή με τον ίδιο παρ' με τον Ντεμιρέλ στην έξουσία.

Αντιδιζωνική εκδήλωση της ΕΔΕΝ επί Κ. Λακατάμια

ΟΧΙ ΣΕ ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΕΣ ΛΥΣΕΙΣ

Μέσα στα πλαίσια των εκστρατειών της Σ.Ν. ΕΔΕΝ για διαφώτιση του κοινού όσον αφορά την διζωνική, ή Τ.Ο.Κ. Λακατάμιας άργανωση την Παρασκευή 8.8.1977 εκδήλωση η οποία περιλάμβανε:

- Ομιλία από τον Γ.Γ. της Σ.Ν. ΕΔΕΝ συν. Μ. Τεμπριώτη.
- Αγωνιστικά τραγούδια από το συγκρότημα της Νίτσας Σταύρου και της Ζωής Ευσταθίου και
- ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ που παρουσίασε η λαϊκή σκηνή της Σ.Ν. ΕΔΕΝ. Το έργο έγραψε και έδίδαξε ο συν. Κ. Χαρχαλαμπίδης.

Η εκδήλωση παρουσίασε μεγάλη επιτυχία, όπως και όλες οι εκδηλώσεις της δράσης ενάντια στην διζωνική. Αυτό ήταν μια απόδειξη ότι ο λαός μας θέλει να πολιτικοποιηθεί, θέλει να λάβει μέρος στον αγώνα του.

ενδιαφέρεται για την γη του, μόνο που δεν του δίνουν το δικαίωμα.

Όπως ανέφερε και στην ομιλία του ο συν. Τεμπριώτης, παρ' τις διακηρύξεις για μακροχρόνιο αγώνα και απελευθέρωση, φτάσαμε σήμερα μέσα σε διάστημα τριών χρόνων μετά το πραξικόπημα και την Τούρκικη εισβολή να συζητούμε και προτείνουμε λύσεις που πριν λίγο καιρό μάς φαινότουσαν έντελως απαράδεκτες.

Η διζωνική λύση που επιδιώκουν οι Αμερικάνοι υπεριαλιστές και οι Τούρκοι επεκτατιστές τόνισε ο συν. Τεμπριώτης είναι απαράδεκτη και στρέφεται ενάντια στα συμφέροντα του εργαζόμενου λαού γιατί:

- Σπάζει την ενότητα των εργαζομένων χωρίζοντας μας σε Έλληνες και Τούρκους.
- Η Κύπρος γίνεται εύκολη λεία για τον υπεριαλισμό, επειδή θα υπάρχει συνεχής απάθεια.

γ) Οι πρόσφυγες δεν θα μπορέσουν ποτέ να γυρίσουν στα σπίτια τους.

δ) Το διζωνικό επίπεδο θα διατηρείται χαμηλό γιατί οι κεφαλαιοκράτες τόσο στον Βορρά όσο και στον Νότο θα χρησιμοποιούν το πρόσχημα του εθνικού κινδύνου και θα διατηρούν τους μισθούς χαμηλούς.

Εμείς συνέχισε ο συν. Τεμπριώτης, θέλουμε μια Κύπρο εθνική, ανεξάρτητη, δίχως ξένους στρατούς και βάσεις, απαλλαγμένη από κάθε μορφή καταπίεσης και εκμετάλλευσης. Για να το πετύχουμε όμως αυτό χρειαζόμαστε:

- Εθνικοποίηση των βασικών - μονοπωλίων.
- Δημιουργία λαϊκής πολιτοφυλακής με δημοκρατικό έλεγχο.
- Δημιουργία κοινού αντι-κατοχικού αντι-ιμπεριαλιστικού μετώπου Ελλήνων και Τούρκων εργαζομένων.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ ΒΙΟΛΑΡΗ

ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΑΣ

Δεν έγινε καθαρή για τι ή άρχουσα τάξη, ή οικονομική ολιγαρχία, ξέρει πολύ καλά πως στην αντιπαράθεσή της με την εργατική τάξη όχι μόνο χρησιμοποίησε στο παρελθόν τα φασιστικά καθάρματα για την επιβολή της αλλά και στο μέλλον πρόκειται να χρησιμοποιήσει και τις ίδιες μεθόδους και ακόμα και τα ίδια άτομα για να επιβιώσει. Κανένας δεξιάς καλοπροαίρετος πολιτικός, δεν είναι σε θέση να κάνει πραγματική καθαρή γιατί δεν πρόκειται απλώς για μερικά άτομα αλλά για ολόκληρες δομές, που για να ξεκαθαριστούν, θα πρέπει να γίνουν ακίνδυνα για δράση ενάντια στις μάζες. Όμως ακριβώς μια τέτοια δράση είναι μια από τις βασικές αποστολές των οργάνων του αστικού κράτους. Όσο βίαιη και αν είναι η ά-

ναμέτρηση μεταξύ των εκ προσωπών του συστήματος είναι ασήμαντη μπροστά στην αναμέτρηση του συστήματος με τις δυνάμεις της αλλαγής.

Αυτό εξηγά και τη στάση όλων των αστικών κυβερνήσεων απέναντι στους φασίστες. Παρ' όλες τις τρομοκρατικές τους ενέργειες, τις παρανομίες τους έξω από τα αστικά νομικά πλαίσια, η αστική τάξη τους βλέπει τουλάχιστο σαν κακομαθημένα παιδιά. Κι αυτό εξηγεί και τον παλληκαρισμό και ψευτοηρωισμό των φασιστών μέσα στα αστικά καθεστώτα. Ξέρουν πολύ καλά ότι μπορούν να κάνουν ότιδήποτε, να προδώσουν τη πατρίδα τους, να κάμουν πραξικοπήματα, φόνους αιματοχυσίες, να διχοτομήσουν τη Κύπρο και ότι παρ' όλα αυτά ΔΕΝ ΘΑ ΠΑΘΟΥΝ ΤΙΠΟΤΑ. Η αστική κυβέρνηση θα τους δώσει άφεση ημαρτιών.

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Εσωτερικό 24 φύλλα 2000 μίλς
Εξωτερικό 24 φύλλα 2500 μίλς
Τιμή φύλλου 50 μίλς.
Οι έπιταγές στο λογαριασμό
4572 Λαϊκή Τράπεζα Κύπρου
Λευκωσία.

Η Σοσιαλιστική Έκφραση θα διατίθεται στα Γραφεία της Σοσιαλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΝ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου 23 Λευκωσία ή για συνδρομές Τ.Κ. 1064 Λευκωσία.